ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (piata komora)

z 28. apríla 2010 *

Vo veci T-452/05,

Belgian Sewing Thread (BST) NV, so sídlom v Deerlijku (Belgicko), v zastúpení: H. Gilliams a J. Bocken, advokáti,

žalobca,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: A. Bouquet a K. Mojzesowicz, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

* Jazyk konania: holandčina.

ktorej predmetom je na jednej strane návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie K(2005) 3452 zo 14. septembra 2005, týkajúceho sa konania o uplatnení článku 81 [ES] a článku 53 Dohody EHP (vec COMP/38.337 PO/Thread), zmeneného a doplneného rozhodnutím Komisie K(2005) 3765 z 13. októbra 2005, a subsidiárne návrh na zníženie pokuty uloženej žalobcom týmto rozhodnutím a na druhej strane zaviazanie Komisie na náhradu škody utrpenej žalobcom z dôvodu mimozmluvnej zodpovednosti Európskeho spoločenstva,

VŠEOBECNÝ SÚD (piata komora),

v zložení: predseda komory M. Vilaras, sudcovia M. Prek (spravodajca) a V. M. Ciucă,

tajomník: J. Plingers, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 18. decembra 2008,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1. *Predmet sporu*

1 Rozhodnutím K(2005) 3452 zo 14. septembra 2005, týkajúcim sa konania o uplatnení článku 81 [ES] a článku 53 Dohody EHP (vec COMP/38.337 PO/Thread, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), v znení rozhodnutia Komisie K(2005) 3765 z 13. októbra 2005, ktorého zhrnutie bolo uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* z 26. januára 2008 (Ú. v. EÚ C 21, s. 10), Komisia Európskych spoločenstiev konštatovala, že žalobca Belgian Sewing Thread (BST) NV sa zúčastnil na skupine dohôd a zosúladených postupov na trhu s priemyselnými niťami s výnimkou nití pre automobilový priemysel v krajinách Beneluxu, ako aj v Dánsku, vo Fínsku, Švédsku a v Nórsku (ďalej len „Škandinávia“) v období od júna 1991 do septembra 2001.

2 Komisia uložila žalobcovi pokutu vo výške 0,979 milióna eur za jeho účasť na karteli týkajúcom sa trhu s priemyselnými niťami s výnimkou nití pre automobilový priemysel v štátoch Beneluxu a Škandinávie.

2. *Správne konanie*

3 Dňa 7. a 8. novembra 2001 Komisia uskutočnila kontroly na základe článku 14 ods. 3 nariadenia Rady (EHS) č. 17 zo 6. februára 1962, prvého nariadenia implementujúceho články [81 ES] a [82 ES] (Ú. v. ES 1962, 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3) v priestoroch viacerých výrobcov nití. Tieto kontroly sa uskutočnili na základe informácií, ktoré v auguste 2000 poskytla spoločnosť The English Needle & Tackle Co.

4 Dňa 26. novembra 2001 Coats Viyella plc (ďalej len „Coats“) podal žiadosť o zhovievavosť na základe oznámenia Komisie o neuložení alebo znížení pokút vo veci kartelov [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES C 207, 1996, s. 4, ďalej len „oznámenie o spolupráci“), ktorej prílohu tvorili písomnosti predložené s cieľom preukázať existenciu týchto kartelov: po prvé kartelu na trhu s niťami pre automobilový priemysel v Európskom hospodárskom priestore (EHP), po druhé kartelu na trhu s priemyselnými niťami v Spojenom kráľovstve a po tretie kartelu na trhu s priemyselnými niťami v Beneluxe a Škandinávii (ďalej len „kartel na trhu s priemyselnými niťami v Beneluxe a Škandinávii“).

5 Na základe dokumentov získaných počas inšpekcií a dvoch oznámení spoločnosti Coats zaslala Komisia dotknutým podnikom v marci a auguste 2003 žiadosti o informácie podľa článku 11 nariadenia č. 17.

6 Dňa 15. marca 2004 Komisia prijala oznámenie o výhradách, ktoré zaslala viacerým podnikom z dôvodu ich účasti na jednom alebo viacerých karteloch uvedených v bode 4 vyššie, vrátane kartelu na trhu priemyselných nití v Beneluxe a Škandinávii. Všetkým podnikom sa poskytol prístup do vyšetrovacieho spisu Komisie vo forme kópie na CD-ROM, ktoré im bolo zaslané 7. apríla 2004.

7 Všetky podniky, ktorým boli zaslané oznámenia o výhradách, predložili písomné pripomienky.

8 Účastníci konania boli vypočutí 19. a 20. júla 2004.

9 Dňa 24. septembra 2004 sa účastníkom konania poskytol prístup k nedôvernej verzii odpovedí na oznámenie o výhradách a k pripomienkam účastníkov vyjadreným v rámci ich vypočutia a stanovila sa im lehota na predloženie ďalších pripomienok.

10 Dňa 14. septembra 2005 prijala Komisia napadnuté rozhodnutie.

3. *Napadnuté rozhodnutie*

Vymedzenie relevantného trhu

11 V napadnutom rozhodnutí sa rozlišuje medzi niťami pre automobilový priemysel a priemyselnými niťami s výnimkou nití pre automobilový priemysel. V tom istom napadnutom rozhodnutí Komisia uviedla, že trhom výrobkov, kde sa skúmalo porušenie vytýkané žalobcovi, je trh s priemyselnými niťami.

12 Relevantným geografickým trhom dotknutým porušením vytýkaným žalobcovi je trh štátov Beneluxu a Škandinávie.

Veľkosť a štruktúra relevantného trhu

13 V napadnutom rozhodnutí Komisia spresnila, že obrat na trhu s priemyselnými niťami v štátoch Beneluxu a Škandinávie predstavoval približne 50 miliónov eur v roku 2000 a približne 40 miliónov v roku 2004.

14 Komisia tiež uviedla, že na konci 90. rokov boli hlavnými dodávateľmi priemyselných nití v Beneluxe a Škandinávii najmä žalobca, Gütermann AG (ďalej len „Gütermann"), Zwicky & Co. AG (ďalej len „Zwicky"), Amann und Söhne GmbH & Co. KG (ďalej len „Amann"), Barbour Threads Ltd (ďalej len „Barbour"), kým ho nekúpil Coats, a samotný Coats.

Opis porušení

15 Komisia v napadnutom rozhodnutí uviedla, že k porušeniam vytýkaným žalobcovi týkajúcich sa kartelu trhu s priemyselnými niťami v Beneluxe a Škandinávii došlo v rokoch 1990 až 2001.

16 Podľa Komisie sa dotknuté podniky stretli aspoň raz za rok a tieto stretnutia sa uskutočnili v dvoch častiach, jedna bola venovaná trhu v štátoch Beneluxu a druhá trhu v Škandinávii, pričom ich hlavným cieľom bolo zachovať ceny na vysokej úrovni na každom z týchto dvoch trhov.

17 Účastníci kartelu si vymenili cenníky a informácie o zľavách, zvyšovaní katalógových cien, znižovaní zliav a zvyšovaní špeciálnych cien uplatňujúcich sa na určitých zákazníkov. Taktiež uzavreli dohody o budúcich cenníkoch, úrovniach maximálnych

zliav, znížení zliav a zvýšení špeciálnych cien uplatňujúcich sa na určitých zákazníkov, ako aj dohody o vylúčení hospodárskej súťaže prostredníctvom výhodnejších cien vo vzťahu k etablovaným dodávateľom a o rozdelení zákazníkov.

Výrok napadnutého rozhodnutia

18 V článku 1 ods. 1 napadnutého rozhodnutia Komisia konštatovala, že osem podnikov vrátane žalobcu porušilo článok 81 ES a článok 53 ods. 1 Dohody EHP tým, že sa zapojili do dohôd a zosúladených postupov na trhu s priemyselnými niťami v Beneluxe a Škandinávii, a to pokiaľ ide o žalobcu, v období od júna 1991 do septembra 2001.

19 V zmysle článku 2 prvého odseku napadnutého rozhodnutia sa za kartel na trhu s priemyselnými niťami v Beneluxe a Škandinávii ukladajú pokuty najmä týmto podnikom:

— Coats: 15,05 milióna eur,

— Amann: 13,09 milióna eur,

— žalobcovi: 0,979 milióna eur,

— Gütermann: 4,021 milióna eur,

— Zwicky: 0,174 milióna eur.

20 V článku 3 napadnutého rozhodnutia Komisia uložila uvedeným podnikom povinnosť, aby okamžite ukončili zistené porušenia, pokiaľ tak už neurobili. Takisto im uložila, aby sa zdržali opakovania akéhokoľvek konania uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia a akéhokoľvek konania alebo postupu, ktoré by mali rovnaký predmet alebo účinok.

4. *Konanie a návrhy účastníkov konania*

21 Návrhom doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 27. decembra 2005 podal žalobca túto žalobu.

22 Vzhľadom na to, že sa zmenilo zloženie komôr Súdu prvého stupňa, sudca spravodajca bol pridelený k piatej komore, ktorej bola z tohto dôvodu predmetná vec pridelená.

23 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil článok 1 napadnutého rozhodnutia v časti, ktorá sa ho týka,

— zrušil článok 2 napadnutého rozhodnutia v časti, v ktorej mu Komisia uložila pokutu 0,979 milióna eur, alebo subsidiárne podstatne znížil výšku tejto pokuty,

— zaviazal Komisiu nahradiť spôsobenú škodu v rozsahu uvedenom v žalobe,

— určil znalca na stanovenie časti škody, ktorú zatiaľ nemožno vyčísliť,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

24 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu o neplatnosť,

— zamietol návrh na náhradu škody ako nedôvodný,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

25 Táto žaloba zahŕňa jednak návrh na čiastočné zrušenie napadnutého rozhodnutia alebo subsidiárne návrh na zníženie výšky uloženej pokuty a jednak návrh na náhradu škody.

1. *O návrhu na zrušenie článku 1 napadnutého rozhodnutia v časti týkajúcej sa žalobcu*

Úvodné pripomienky

26 Na úvod treba poukázať na to, že žalobca v rámci prvého žalobného dôvodu uvedeného na podporu svojho návrhu na zrušenie článku 1 napadnutého rozhodnutia uvádza, že skutočnosti tvoriace porušenie, ktorého spáchanie nespochybňuje, nemožno považovať za „veľmi závažné" porušenie, ktoré sa mu vytýka v článku 1 napadnutého rozhodnutia. V tomto ohľade tvrdí, že porušenie, ktorého spáchanie pripúšťa, sa musí rozlíšiť od porušení spáchaných ostatnými podnikmi. V podstate tak tvrdí, že porušenie, ktorého je pôvodcom, nespadá pod jediné a nepretržité porušenie na trhu s priemyselnými niťami v štátoch Beneluxu a Škandinávie uvedenom v článku 1. Preto sa treba domnievať, že žalobca na základe týchto tvrdení namieta proti existencii porušenia, ktoré sa mu vytýka.

27 Veľká časť argumentácie rozvinutej žalobcom v rámci tohto žalobného dôvodu sa vzťahuje na posúdenie Komisie týkajúce sa závažnosti a na stanovenie s tým súvisiacej výšky pokuty vzhľadom na osobitnú úlohu žalobcu v rámci tohto porušenia. Argumentácia žalobcu sa tak v skutočnosti netýka samotnej existencie porušenia, ale má za cieľ spochybniť pokutu a jej výšku. Preto sa bude analyzovať v rámci žalobných dôvodov o zrušení a znížení pokuty.

Tvrdenia účastníkov konania

28 Hoci žalobca nespochybňuje vecnú správnosť skutkových okolností uvedených v oznámení o výhradách z 15. marca 2004, namieta proti tomu, aby sa skutkové okolnosti, ktoré sa mu vytýkajú, považovali za rovnaké porušenia, akými sú porušenia spáchané podnikmi, ktoré ich vytvorili a organizovali. V tomto ohľade tvrdí, že kartel vytvorili a organizovali iné podniky bez toho, aby ho zapojili do týchto operácií.

29 Komisia navrhuje tento žalobný dôvod zamietnuť.

Posúdenie Všeobecným súdom

30 Treba preskúmať tvrdenie žalobcu, ktorý v zásade uvádza, že vytýkané skutočnosti nemožno považovať za jediné a nepretržité porušenie na trhu s priemyselnými niťami v štátoch Beneluxu a Škandinávie konštatované v článku 1 napadnutého rozhodnutia, a že sa preto mali posudzovať samostatným a osobitným spôsobom.

31 Z judikatúry najskôr vyplýva, že vzhľadom na povahu porušení pravidiel hospodárskej súťaže, ako aj na povahu a stupeň prísnosti s tým spojených sankcií, je zodpovednosť za spáchanie týchto porušení osobnej povahy. Dohody a zosúladené postupy, ktorých sa týka článok 81 ods. 1 ES, totiž nevyhnutne vyplývajú z prispenia viacerých podnikov, ktoré sú síce všetky spoluautormi porušenia, ale ich účasť môže mať rôzne formy, predovšetkým v závislosti od vlastností dotknutého trhu a postavenia každého z týchto podnikov na tomto trhu, sledovaných cieľov a zvolených alebo zamýšľaných spôsobov vykonania. Okolnosť, že každý podnik sa zúčastnil na porušení vo formách, ktoré sú mu vlastné, však sama osebe nestačí na vylúčenie jeho zodpovednosti za celé porušenie vrátane správaní, ktorých sa fakticky dopustili iné zúčastnené podniky,

ale ktoré mali rovnaký cieľ a rovnaký protisúťažný účinok (rozsudok Súdneho dvora z 8. júla 1999, Komisia/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Zb. s. I-4125, body 78 až 80).

32 Podnik teda môže byť zodpovedný za všetky dohody obmedzujúce hospodársku súťaž, dokonca aj vtedy, ak sa preukáže, že sa priamo zúčastnil iba na jednej alebo viacerých častiach tvoriacich kartel, ak vedel alebo musel vedieť, že ho kartel, na ktorom sa zúčastňuje, osobitne prostredníctvom pravidelných stretnutí organizovaných počas niekoľkých rokov, začlení do celkového plánu určeného na narušenie normálneho fungovania hospodárskej súťaže a tiež že tento plán pokrýva súbor častí tvoriacich kartel (rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. júla 2004, Corus UK/Komisia, T-48/00, Zb. s. II-2325, bod 176). Podobne aj skutočnosť, že rôzne podniky zohrávali rozdielne úlohy v sledovaní spoločného cieľa, nevylučuje preukázanie protisúťažného cieľa a porušenia, ak každý podnik na svojej vlastnej úrovni prispel k sledovaniu spoločného cieľa (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. marca 2000, Cimenteries CBR a i./Komisia, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Zb. s. II-491, bod 4123).

33 Nakoniec vzhľadom na to, že zistené dohody a zosúladené postupy sa uskutočnili z dôvodu ich rovnakého predmetu v rámci systémov pravidelných stretnutí, stanovenia cieľov v oblasti cien a kvót, systémov, ktoré ako také boli súčasťou snáh dotknutých podnikov sledujúcich jediný hospodársky cieľ, a to konkrétne narušiť vývoj cien, bolo by neprirodzené rozdeliť toto nepretržité správanie charakterizované jediným cieľom tým, že by sa v ňom videlo viacero samostatných porušení, hoci naopak ide o jediné porušenie, ktoré sa postupne konkretizovalo tak dohodami, ako aj zosúladenými postupmi. Podnik, ktorý sa zúčastňoval na takom porušení svojím správaním, ktoré spadá pod pojem dohoda alebo zosúladený postup s protisúťažným predmetom v zmysle článku 81 ods. 1 ES a ktorého cieľom bolo prispieť k uskutočneniu porušenia ako celku, bol tiež zodpovedný za správanie iných podnikov v rámci toho istého porušenia počas celého obdobia svojej účasti na uvedenom porušení. Tak to je totiž v prípade, keď sa preukáže, že dotknutý podnik vedel o správaní ostatných podnikov

zodpovedajúcom porušeniu alebo ho mohol dôvodne predpokladať a bol pripravený niesť z toho vyplývajúce riziko. Tento záver teda nie je v rozpore so zásadou, podľa ktorej má zodpovednosť za takéto porušenia osobnú povahu. Má svoj pôvod v koncepcii široko rozšírenej v právnych poriadkoch členských štátov týkajúcej sa pripísania zodpovednosti za porušenia spôsobené viacerými subjektmi v závislosti od ich účasti na porušení ako celku, ktorá sa v týchto právnych systémov nepovažuje za v rozpore s osobnou povahou zodpovednosti (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Anic Partecipazioni, už citovaný v bode 31 vyššie, body 82 až 84).

34 Treba tak stanoviť, či sú konania vytýkané žalobcovi súčasťou celkového plánu s cieľom narušiť normálne fungovanie hospodárskej súťaže na trhu s priemyselnými niťami v štátoch Beneluxu a Škandinávie, a či teda spadá pod jediné a nepretržité porušenie, ktoré tvorí kartel na tomto trhu.

35 V tomto ohľade žalobca nenamieta proti svojej účasti na stretnutiach týkajúcich sa trhu s priemyselnými niťami v štátoch Beneluxu a Škandinávie. Nespochybňuje ani skutočnosť, že na týchto stretnutiach si účastníci kartelu vymenili cenníky a informácie o zľavách, zvyšovaní katalógových cien, znižovaní zliav a zvyšovaní špeciálnych cien uplatňujúcich sa na určitých zákazníkov, uzavreli dohody o budúcich cenníkoch, úrovniach maximálnych zliav, znížení zliav a zvýšení špeciálnych cien uplatňujúcich sa na určitých zákazníkov, o vylúčení hospodárskej súťaže prostredníctvom výhodnejších cien vo vzťahu k etablovaným dodávateľom a o rozdelení zákazníkov a nadviazali kontakty s cieľom vyzvať dodávateľov, ktorí sa nezúčastnili na týchto stretnutiach, aby tak urobili.

36 Žalobca navyše uznáva, že sa zúčastnil na týchto stretnutiach, pričom vedel, že ich organizátori mali záujem zapojiť ho do protisúťažných dohôd. Dokonca vyhlasuje, že očakával, že Komisia zistí, že sa dopustil porušenia.

37 Okrem toho podľa judikatúry na dostatočné preukázanie účasti podniku na karteli postačuje preukázať, že dotknutý podnik sa zúčastnil na stretnutiach, na ktorých došlo k uzavretiu dohôd protisúťažnej povahy, bez toho, aby sa jasne vyjadril, že s predmetnými dohodami nesúhlasí. Ak sa preukáže účasť na takýchto stretnutiach, prináleží tomuto podniku, aby predložil dôkazy o tom, že jeho účasť na predmetných stretnutiach nemala protisúťažnú povahu, a to preukázaním, že svojim konkurentom oznámil, že sa na týchto stretnutiach zúčastnil z iných dôvodov ako oni (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 8. júla 1999, Hüls/Komisia, C-199/92 P, Zb. s. I-4287, bod 155, a Komisia/Anic Partecipazioni, už citovaný v bode 31 vyššie, bod 96). Dôvodom tejto právnej zásady je skutočnosť, že podnik svojou účasťou na uvedených stretnutiach bez toho, aby sa verejne dištancoval od ich obsahu, umožnil ostatným účastníkom, aby sa domnievali, že súhlasí s ich výsledkom a že sa mu podriadi. To platí aj pre účasť podniku na vykonaní jedinej dohody. S cieľom preukázať účasť podniku na takejto dohode musí Komisia najmä preukázať, že dotknutý podnik mal zámer prispieť vlastným správaním k naplneniu spoločných cieľov sledovaných všetkými zúčastnenými a že vedel o skutočnom správaní, ktoré plánovali alebo vykonali iné podniky pri výkone rovnakých zámerov, alebo ich mohol dôvodne predpokladať a bol pripravený prevziať toto riziko (rozsudok Komisia/Anic Partecipazioni, už citovaný v bode 31 vyššie, bod 87).

38 Žalobca však nepreukázal, že by svojim konkurentom oznámil, že sa zúčastňoval na stretnutiach z iných dôvodov ako oni.

39 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že Komisia sa oprávnene domnievala, že žalobca bol zodpovedný za jediné porušenie, ktoré bolo spáchané na trhu s priemyselnými niťami v štátoch Beneluxu a Škandinávie, tak ako sa uvádza v článku 1 napadnutého rozhodnutia.

40 Z tohto dôvodu sa žalobný dôvod, ktorým žalobca namieta proti tomu, že sa dopustil porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia, musí zamietnuť.

2. *O návrhu na zrušenie článku 2 napadnutého rozhodnutia v časti týkajúcej sa žalobcu alebo subsidiárne na zníženie výšky pokuty*

41 Žalobca uvádza v podstate štyri žalobné dôvody, ktorými namieta proti pokute a jej výške. Prvý žalobný dôvod sa zakladá na nesprávnom posúdení dotknutého porušenia ako „veľmi závažného“. Druhý žalobný dôvod, obsahujúci štyri výhrady, súvisí s nesprávnym stanovením východiskovej sumy pokuty a nesprávnym zaradením žalobcu do druhej kategórie z dôvodu nezohľadnenia jednak veľkosti dotknutého trhu, skutočnej hospodárskej schopnosti poškodiť hospodársku súťaž, situácie žalobcu voči ostatným podnikom a tiež jeho ťažkej finančnej situácie. Tretí žalobný dôvod vyplýva z nesprávneho posúdenia poľahčujúcich okolností. Štvrtý žalobný dôvod sa zakladá na nesprávnom posúdení spolupráce.

O žalobnom dôvode založenom na nesprávnej kvalifikácii porušenia ako „veľmi závažného“

Tvrdenia účastníkov konania

42 Žalobca tvrdí, že Komisia nesprávne kvalifikovala porušenie, ktoré sa mu vytýka, ako „veľmi závažné“. Vytýka Komisii, že sa domnievala, že nemusí zohľadniť osobitné okolnosti týkajúce sa výlučne jeho osobnej úlohy. Komisia teda nezohľadnila jeho osobitnú úlohu v rámci dotknutého porušenia a konkrétne okolnosti jeho účasti na stretnutiach týkajúcich sa trhu s priemyselnými niťami v štátoch Beneluxu a Škandinávie. V tomto ohľade žalobca tvrdí, že nehral vôbec žiadnu úlohu pri vytváraní a organizácii dotknutého porušenia, cieľom jeho účasti na uvedených stretnutiach nebolo uzavrieť protisúťažné dohody a tieto dohody uzavreté na stretnutiach v praxi nikdy nevykonal.

43 Komisia navrhuje, aby sa tento žalobný dôvod zamietol ako nedôvodný.

Posúdenie Všeobecným súdom

44 Najskôr, ako bolo poukázané v rámci žalobného dôvodu, ktorým sa spochybňuje porušenie, a najmä v bode 39 vyššie, sa Komisia oprávnene domnievala, že žalobca sa podieľal na jedinom a nepretržitom porušení na trhu s priemyselnými niťami v štátoch Beneluxu a Škandinávie uvedenom v článku 1 napadnutého rozhodnutia.

45 Ďalej jediné a nepretržité porušenie na trhu s priemyselnými niťami v štátoch Beneluxu a Škandinávie spočívalo v prípade dotknutých podnikov predovšetkým vo výmene citlivých informácií o cenníkoch a/alebo cenách uplatňovaných na zákazníkov, v dohode o zvyšovaní cien a/alebo cieľových cenách, vo vylúčení vzájomnej cenovej súťaže v prospech etablovaných dodávateľov s cieľom rozdeliť si zákazníkov (odôvodnenie č. 99 až 125 a 345 napadnutého rozhodnutia). Takéto postupy predstavujú horizontálne obmedzenie typu „cenový kartel" v zmysle usmernení k metóde stanovovania pokút uložených podľa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článku 65 ods. 5 [UO] (Ú. v. ES C 9, 1998, s. 3; Mim. vyd. 08/001, s. 171, ďalej len „usmernenia"), a teda „veľmi závažné" porušenie už svojou povahou. Komisia sa teda nedopustila nesprávneho posúdenia, keď toto porušenie označila za „veľmi závažné".

46 Nakoniec tvrdenia uvádzané žalobcom na účely spochybnenia závažnosti skutkových okolností, ktoré sa mu vytýkajú, sa týkajú jeho individuálnej role v dotknutom porušení, a tak nemôžu spochybniť kvalifikáciu tohto porušenia ako „veľmi závažného". Takéto tvrdenia totiž zamieňajú posudzovanie závažnosti porušenia, ktoré slúži na stanovenie východiskovej sumy pokuty, s posudzovaním závažnosti vo vzťahu k účasti každého z dotknutých podnikov na porušení, pričom posledná uvedená skutočnosť sa má posudzovať v rámci prípadného uplatňovania priťažujúcich alebo poľahčujúcich okolností.

47 Taktiež treba zamietnuť tvrdenie žalobcu, podľa ktorého sa všeobecná východisková suma pokuty stanovená v závislosti od všeobecnej závažnosti porušenia musí vzťahovať na osobnú účasť žalobcu na porušení.

48 Zatiaľ čo sa totiž východisková suma pokuty stanovuje v závislosti od porušenia, jeho závažnosť sa určuje s odkazom na množstvo iných okolností, v prípade ktorých disponuje Komisia voľnou úvahou (rozsudok Súdneho dvora z 29. júna 2006, SGL Carbon/Komisia, C-308/04 P, Zb. s. I-5977, bod 71). Navyše z usmernení vyplýva, že posúdenie závažnosti porušenia sa uskutočňuje v dvoch etapách. V prvom štádiu sa posudzuje všeobecná závažnosť výlučne v závislosti od skutočností vlastných porušeniu, ako sú jeho povaha a dosah na trh, a v druhom štádiu sa posudzuje relatívna závažnosť v závislosti od okolností vlastných dotknutému podniku, čo navyše vedie Komisiu k zohľadneniu nielen prípadných priťažujúcich okolností, ale aj prípadných poľahčujúcich okolností. Tento prístup umožňuje najmä v rámci porušení, do ktorých sa zapojilo viacero podnikov, zohľadniť pri posúdení závažnosti porušenia rôzne úlohy pripadajúce jednotlivým podnikom a ich správanie voči Komisii v priebehu konania (rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. júla 2001, Tate & Lyle a i./Komisia, T-202/98, T-204/98 a T-207/98, Zb. s. II-2035, bod 109). Aj keby sa individuálna úloha žalobcu považovala za bezvýznamnú, nemohlo by to spochybniť kvalifikáciu jediného porušenia ako „veľmi závažného“.

49 Tvrdenie žalobcu, že jeho účasť na stretnutiach súvisela s možnosťou predaja podniku, a preto nemal nijaký záujem na uzavretí protisúťažných dohôd, nemožno prijať. Možnosť prípadného predaja nijako neodôvodňuje účasť na stretnutiach s protisúťažným cieľom. Okrem toho treba zamietnuť aj tvrdenie žalobcu, podľa ktorého jeho účasť na stretnutiach vyplývala tiež zo silného tlaku vyvíjaného ostatnými dotknutými podnikmi. Na jednej strane existencia týchto údajných tlakov nič nemení na závažnosti porušenia, na ktorom sa žalobca podieľal. Na druhej strane aj za predpokladu, že bol na žalobcu vyvíjaný tlak, nemôže sa odvolávať na túto okolnosť, pretože namiesto toho, aby sa na predmetných činnostiach zúčastnil, mohol uvedené tlaky oznámiť príslušným orgánom a podať Komisii sťažnosť podľa článku 3 nariadenia č. 17 (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 29. novembra 2005, Union Pigments/Komisia, T-62/02, Zb. s. II-5057, bod 63).

50 V dôsledku toho sa žalobný dôvod založený na nesprávnej kvalifikácii porušenia za „veľmi závažné“ musí zamietnuť.

O žalobnom dôvode založenom na nesprávnom stanovení východiskovej sumy pokuty a sumy pokuty, ako aj na nesprávnom zaradení žalobcu do druhej kategórie

Tvrdenia účastníkov konania

51 Štyri výhrady sa uvádzajú na podporu žalobného dôvodu založeného na nesprávnom stanovení východiskovej sumy pokuty a sumy pokuty, ako aj na nesprávnom zaradení žalobcu do druhej kategórie. Týkajú sa nezohľadnenia malej veľkosti relevantného trhu, nesprávneho posúdenia skutočnej hospodárskej schopnosti spôsobiť ujmu hospodárskej súťaži, neprimeranosti východiskovej sumy pokuty uloženej žalobcovi v porovnaní s východiskovými sumami pokuty uplatnenými na ostatné podniky a nezohľadnenia jeho deficitnej finančnej situácie.

52 V prvom rade žalobca vytýka Komisii, že nezohľadnila malú veľkosť relevantného trhu a v dôsledku toho stanovila príliš vysokú východiskovú sumu pokuty v pomere k uvedenej veľkosti. Komisia podľa neho zohľadnila malú veľkosť trhu s niťami určenými pre automobilový priemysel v EHP tým, že stanovila východiskovú sumu pre výpočet pokút na 5 miliónov eur pre trh ohodnotený na 20 miliónov eur v roku 1999. Pokiaľ ide o trh s priemyselnými niťami v štátoch Beneluxu a Škandinávie, Komisia stanovila východiskovú sumu pre výpočet pokút na 14 miliónov eur pre trh ohodnotený na 40 miliónov eur v roku 2004.

53 Žalobca tiež tvrdí, že Komisia nesprávne ohodnotila trh s priemyselnými niťami v štátoch Beneluxu a Škandinávie na 40 miliónov eur v roku 2004, lebo nezohľadnila skutočnosť, že veľká časť priemyselných nití predávaných v EHP bola kupovaná subjektmi, ktoré ich vyvážajú podnikom mimo územia EHP. Tvrdí, že obrat predstavujúci vývozy hotových výrobkov sa mal odpočítať od obratu 40 miliónov eur a relevantný trh mal byť týmto spôsobom ohodnotený na menej ako 20 miliónov eur. Žalobca sa

domnieva, že Komisia tým, že nezohľadnila malú veľkosť trhu pri stanovovaní východiskovej sumy pre výpočet pokút, porušila zásady rovnosti zaobchádzania a proporcionality. Okrem toho sa domnieva, že rozhodnutie je v tomto ohľade nedostatočne odôvodnené.

54 V druhom rade žalobca vytýka Komisii, že nesprávne posúdila skutočnú hospodársku schopnosť spôsobiť značnú škodu ostatným trhovým subjektom, najmä spotrebiteľom. Komisia podľa neho mala zohľadniť jeho trhový podiel a „celkový obrat, ktorý dosiahol v súvislosti s dotknutými výrobkami".

55 Po prvé žalobca tvrdí, že Komisia nesprávne uvádza, že skutočnú hospodársku schopnosť dotknutých podnikov poškodiť hospodársku súťaž možno ohodnotiť na základe dodávok uskutočnených na relevantnom trhu. Komisia podľa neho nepredložila dôkaz na podporu svojho tvrdenia, podľa ktorého mal žalobca na relevantnom trhu trhovú silu zodpovedajúcu obratu, ktorý dosiahol v štátoch Beneluxu a Škandinávie. Tvrdí, že vplyv dotknutých podnikov na hospodársku súťaž nemožno správne ohodnotiť bez zohľadnenia štyroch osobitných okolností charakterizujúcich trh. Najskôr veľká časť nití predávaných v štátoch Beneluxu a Škandinávie je určená na okamžitý vývoz. Ďalej priemyselné nite sú predmetom intenzívneho obchodovania. Okrem toho neexistujú žiadne technické či legislatívne prekážky obchodu s niťami. Nakoniec nite sa ľahko skladujú a ľahko prevážajú. Komisia navyše uznala existenciu týchto okolností, nevyvodila však z nich dôsledky pri posudzovaní žalobcovej skutočnej hospodárskej schopnosti poškodiť hospodársku súťaž. Po druhé sa žalobca domnieva, že Komisia nezohľadnila trhového podiely dotknutých podnikov. Po tretie žalobca tvrdí, že Komisia nezohľadnila ani skutočnosť, že žalobca nebol „vertikálne integrovaný", a teda nemal schopnosť výroby mimo územia EHP. Po štvrté žalobca odkazuje na rozhodnutie Komisie 2002/759/ES z 5. decembra 2001 týkajúce sa konania

o uplatnení článku 81 Zmluvy ES (vec COMP/37.800/F3 — Brasseries Luxembourgeoises) (Ú. v. ES L 2002 253, s. 21), v ktorom Komisia uplatnila zjavne nižšie sumy.

56 V treťom rade sa žalobca domnieva, že východisková suma pokuty, ktorá mu bola uložená, je príliš vysoká v porovnaní s východiskovými sumami pokút, ktoré sa uplatnili na ostatné dotknuté podniky, a to z dôvodu odlišnej úlohy, ktorú mal v rámci dotknutého porušenia, veľkosti ostatných dotknutých podnikov a ich vyššej trhovej moci v porovnaní so žalobcom. Spôsob výpočtu uplatnený Komisiou vychádza z nedôvodného a neodôvodneného predpokladu, podľa ktorého mal trhovú moc zodpovedajúcu obratu dosiahnutému na relevantnom trhu. Aj za predpokladu, že by sa Komisia mohla legitímne obmedziť na uvedený obrat, bol zohľadnený neprimerane oproti iným posudzovaným okolnostiam (konkrétne oproti vertikálnej integrácii, schopnosti vyrábať v krajinách s nízkymi mzdami a dôležitosti dovozov z týchto krajín), čo viedlo k stanoveniu neprimeranej východiskovej sumy pokuty. Žalobca nakoniec uvádza, že aj po uplatnení pravidla 10 %-nej hornej hranice obratu dosiahnutého počas predchádzajúceho účtovného obdobia každým z podnikov, ktoré sa zúčastnili na porušení a po znížení na základe spolupráce, pokuta, ktorá mu bola uložená predstavuje 8 % jeho svetového obratu za rok 2004, kým pokuta uložená „lídrovi trhu“ predstavuje len 1,1 % jeho svetového obratu.

57 V štvrtom rade žalobca tvrdí, že východisková suma pokuty, ktorá mu bola uložená, je zjavne príliš vysoká vzhľadom na jeho ťažkú finančnú situáciu, ktorú odzrkadľuje jeho veľmi nízky obrat.

58 Komisia vyvracia všetky tieto tvrdenia a navrhuje, aby sa tento žalobný dôvod zamietol.

Posúdenie Všeobecným súdom

— O výhrade založenej na nezohľadnení malej veľkosti relevantného trhu

59 Po prvé žalobca v podstate tvrdí, že Komisia nezohľadnila veľkosť relevantného trhu, a stanovila tým východiskovú sumu pre výpočet pokút, ktorá je neprimeraná vo vzťahu k uvedenej veľkosti.

60 Je potrebné zdôrazniť, že zásada proporcionality vyžaduje, aby akty inštitúcií Spoločenstva neprekračovali hranice toho, čo je primerané a nevyhnutné na dosiahnutie sledovaného cieľa. V kontexte výpočtu pokút sa závažnosť porušení musí stanoviť v závislosti od početných faktorov a nijakému z týchto faktorov nemožno pripísať neprimeranú dôležitosť v porovnaní s inými kritériami posúdenia. Zásada proporcionality má v tomto kontexte za následok, že Komisia musí pokutu stanoviť proporcionálne k faktorom, ktoré zohľadnila pri posúdení závažnosti porušenia, a tieto faktory musí v tejto súvislosti uplatňovať vnútorne súladným a objektívne odôvodneným spôsobom (rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. septembra 2006, Jungbunzlauer/Komisia, T-43/02, Zb. s. II-3435, body 226 až 228).

61 Pokiaľ ide o výhradu voči Komisii, že nezohľadnila veľkosť relevantného trhu, treba pripomenúť, že v zmysle článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 môže Komisia uložiť podnikom pokuty, ktorých výška nepresiahne 10 % obratu dosiahnutého v predchádzajúcom obchodnom roku každým podnikom, ktorý sa zúčastnil na porušení. Na účely stanovenia sumy pokuty v rámci tejto hranice tieto ustanovenia ukladajú, aby sa zohľadnila závažnosť a dĺžka trvania porušenia. Navyše podľa týchto usmernení Komisia stanoví východiskovú sumu pokuty v závislosti od závažnosti porušenia, pričom zohľadní povahu porušenia, jeho skutočný dosah na trh, pokiaľ ho možno zmerať, a veľkosť geografického trhu.

62 Ani nariadenie č. 17, ani nariadenie č. 1/2003, ani usmernenia teda nestanovujú, že by sa výška pokuty musela stanoviť priamo v závislosti od veľkosti dotknutého trhu, keďže tento faktor je len jednou z mnohých relevantných skutočností. Tento právny rámec teda neukladá Komisii výslovnú povinnosť zohľadniť obmedzenú veľkosť trhu výrobkov (rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. septembra 2006, Roquette Frères/Komisia, T-322/01, Zb. s. II-3137, bod 148).

63 Podľa judikatúry je však Komisia povinná pri posudzovaní závažnosti porušenia zohľadniť veľké množstvo skutočností, ktorých povaha a význam sa líšia v závislosti od typu sporného porušovania a konkrétnych okolností dotknutého porušenia (rozsudok Súdneho dvora zo 7. júna 1983, Musique Diffusion française a i./Komisia, 100/80 až 103/80, Zb. s. 1825, bod 120). Nemožno vylúčiť, že medzi tieto skutočnosti preukazujúce závažnosť porušenia môže v závislosti od konkrétneho prípadu patriť aj veľkosť trhu dotknutého výrobku.

64 V dôsledku toho, hoci veľkosť trhu môže predstavovať skutočnosť, ktorú treba zohľadniť pri určovaní závažnosti porušenia, jej význam sa líši v závislosti od druhu porušenia a konkrétnych okolností dotknutého porušenia.

65 V prejednávanej veci spočívalo porušenie dotknutých podnikov predovšetkým vo výmene citlivých informácií o cenníkoch a/alebo cenách uplatňovaných na zákazníkov, v dohode o zvyšovaní cien a/alebo cieľových cenách, vo vylúčení vzájomnej cenovej súťaže v prospech etablovaných dodávateľov a v rozdelení si zákazníkov (odôvodnenia č. 99 až 125 a 345 napadnutého rozhodnutia). Takéto postupy predstavujú horizontálne obmedzenie typu „cenový kartel“ v zmysle usmernení, a teda „veľmi závažné“ porušenie už svojou povahou. Aj keby sa v tomto kontexte preukázala obmedzená veľkosť dotknutého trhu, má len malú dôležitosť v pomere k ostatným skutočnostiam svedčiacim o závažnosti porušenia.

66 V každom prípade treba zohľadniť to, že Komisia sa domnievala, že porušenia sa mali považovať za veľmi závažné v zmysle usmernení, ktoré pre tieto prípady stanovujú,

že Komisia môže „stanoviť“ východiskovú sumu pokuty presahujúcu 20 miliónov eur. V prejednávanej veci Komisia stanovila východiskovú sumu na 14 miliónov eur pre podniky patriace do prvej kategórie, na 5,2 milióna eur pre podnik v druhej kategórii (ktorým je v tejto veci žalobca), na 2,2 milióna eur pre podniky zahrnuté do tretej kategórie a 0,1 milióna eur pre podnik v štvrtej kategórii. Z toho vyplýva, že východiskové sumy, ktoré slúžili ako základ pre výpočet pokút uložených žalobcom, predstavovali jasne nižšie sumy, ako je suma, ktorú mohla Komisia v súlade s usmerneniami „stanoviť“ pre veľmi závažné porušenia. Toto stanovenie východiskovej sumy pokuty potvrdzuje, že veľkosť relevantného trhu výrobkov bola zohľadnená.

67 Tvrdenie žalobcu, podľa ktorého Komisia nezohľadnila veľkosť relevantného trhu, a tým stanovila východiskovú sumu pre výpočet pokút, ktorá je neprimeraná vo vzťahu k uvedenej veľkosti, sa teda musí zamietnuť.

68 Po druhé žalobca neoprávnene tvrdí, že zásady proporcionality a rovnosti zaobchádzania boli pri stanovovaní východiskovej sumy pokuty údajne porušené z dôvodu, že na rozdiel od výpočtu uskutočneného v súvislosti s dotknutým porušením Komisia zohľadnila obmedzenú veľkosť trhu s niťami pre automobilový priemysel v EHP a týmto spôsobom stanovila východiskovú sumu pokuty primeranú k veľkosti uvedeného trhu.

69 Zásada rovnosti zaobchádzania totiž zakazuje zaobchádzať s porovnateľnými situáciami rozdielne a s rozdielnymi situáciami rovnako, ak také zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené. V prejednávanej veci sú kartel na trhu s niťami určenými pre automobilový priemysle v EHP a kartel na trhu s priemyselnými niťami v Beneluxe a Škandinávii dve rôzne porušenia, ktoré sa týkajú rôznych geografických trhov a trhov výrobkov. Žalobca sa tak nenachádza v rovnakej situácii ako podniky dotknuté

kartelom na trhu s niťami určenými pre automobilový priemysel v EHP, a preto sa v tomto ohľade nemôže platne dovolávať porušenia zásady rovnosti zaobchádzania.

70 Po tretie, tvrdenie žalobcu založené na tom, že veľkosť relevantného trhu by mala byť po odpočítaní vývozu hotových výrobkov znížená na sumu 20 miliónov eur, nemožno prijať. Na jednej strane sa totiž transakcie týkajúce sa dotknutých výrobkov, ktoré sú súčasťou hotových výrobkov vyvezených mimo relevantného trhu, uskutočnili na relevantnom trhu, a preto sú jeho nedeliteľnou súčasťou. Na druhej strane žalobca nijako nepreukázal, že vývoz konečných výrobkov, ktorých súčasťou sú dotknuté výrobky, s ktorými sa obchodovalo na relevantnom trhu, mimo územia relevantného trhu, zmenšuje veľkosť relevantného trhu.

71 Okrem toho treba zamietnuť tvrdenie založené na údajnom porušení povinnosti odôvodnenia. Z vyššie uvedených bodov 65 a 66 totiž vyplýva, že napadnuté rozhodnutie obsahuje dostatok kritérií na stanovenie východiskovej sumy pokuty.

72 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že výhrada založená na nezohľadnení malej veľkosti relevantného trhu sa musí zamietnuť.

— O výhrade založenej na údajne nesprávnom posúdení skutočnej hospodárskej schopnosti žalobcu poškodiť hospodársku súťaž

73 Žalobca v podstate nesprávne tvrdí, že Komisia v rozpore s usmerneniami stanovila východiskovú sumu pokuty nezávisle od jeho celkového obratu, že nezohľadnila hospodársku schopnosť dotknutých podnikov poškodiť hospodársku súťaž, a tým porušila zásadu proporcionality.

74 Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že na stanovenie východiskovej sumy pokuty Komisia najskôr zohľadnila vlastnú povahu porušenia, jeho skutočný dosah na trh a geografickú veľkosť trhu. Vzhľadom na tieto faktory Komisia dospela k záveru, že porušenie spáchané dotknutými podnikmi malo povahu „veľmi závažného" porušenia (odôvodnenia č. 344 až 353 napadnutého rozhodnutia).

75 Ďalej Komisia považovala za nevyhnutné pristúpiť k rozdielnemu zaobchádzaniu s podnikmi podieľajúcimi sa na karteloch, aby sa zohľadnila skutočná hospodárska schopnosť pôvodcov porušenia poškodiť hospodársku súťaž, ako aj stanovila pokuta na úrovni zaručujúcej dostatočný odstrašujúci účinok. Ďalej uviedla, že bolo nevyhnutné zohľadniť osobitnú váhu každého z podnikov, a teda skutočný dosah jeho nedovoleného správania na hospodársku súťaž. Zdôraznila, že ako základ na porovnanie dôležitosti dotknutých podnikov jej slúžil obrat dosiahnutý každým z podnikov na relevantnom trhu v súvislosti s dotknutým výrobkom. V dôsledku toho Komisia rozdelila dotknuté podniky do štyroch kategórií. Spoločnosti Amann a Coats s obratom medzi 14 a 18 miliónmi eur boli zaradení do prvej kategórie. Žalobca s obratom medzi 5 a 8 miliónmi eur bol zaradený do druhej kategórie. Spoločnosti Gütermann, Barbour a Bieze Stork s obratom medzi 2 a 4 miliónmi eur boli zaradení do tretej kategórie a Zwicky s obratom medzi 0 a 1 miliónom eur bol zaradený do štvrtej kategórie. Na základe týchto úvah Komisia stanovila východiskovú sumu pokuty v závislosti od závažnosti porušenia na 14 miliónov eur pre Coats a Amann, na 5,2 milióna eur pre žalobcu, na 2,2 milióna eur pre Gütermann, Barbour a Bieze Stork a na 0,1 milióna eur pre Zwicky (odôvodnenia č. 356 až 358 napadnutého rozhodnutia).

76 Po prvé vzhľadom na tvrdenie žalobcu, že jeho obrat na relevantnom trhu sám osebe neumožňuje určiť hospodársku schopnosť poškodiť hospodársku súťaž a že bolo potrebné zohľadniť jeho celkový obrat, teda obrat, ktorý dosiahol z predaja všetkých priemyselných nití na svetovej úrovni, treba najskôr pripomenúť, že jediný výslovný odkaz na celkový obrat podniku, ktorý sa zúčastnil na porušení obsiahnutom v článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, sa

týka hornej hranice, ktorú pokuta nesmie presiahnuť. Pokiaľ Komisia dodrží túto hranicu, môže v zásade stanoviť pokutu, vychádzajúc z obratu podľa svojho výberu, či už z geografického hľadiska alebo z hľadiska dotknutých výrobkov, pričom nie je povinná zvoliť si práve celkový obrat alebo obrat dosiahnutý na geografickom trhu alebo trhu dotknutých výrobkov. Hoci usmernenia navyše neukladajú, že výška pokút sa stanovuje v závislosti od určeného obratu, nebránia ani tomu, aby sa pri určení sumy pokuty zohľadnil obrat dosiahnutý podnikmi na relevantnom trhu s cieľom dodržať všeobecné zásady práva Únie, ak si to vyžadujú okolnosti. K obratu možno prihliadnuť najmä pri zohľadnení rôznych faktorov vymenovaných v bode 75 vyššie, uvedených v bode 1 A štvrtom a šiestom odseku usmernení (rozsudky Súdu prvého stupňa z 9. júla 2003, Cheil Jedang/Komisia, T-220/00, Zb. s. II-2473, bod 82, a z 29. apríla 2004, Tokai Carbon a i./Komisia, T-236/01, T-239/01, T-244/01 až T-246/01, T-251/01 a T-252/01, Zb. s. II-1181, bod 195).

77 Z uvedeného vyplýva, že na účely určenia výšky pokuty je Komisia oprávnená prihliadnuť na obrat podľa svojho výberu, pokiaľ sa to nejaví neprimerané vzhľadom na okolnosti daného prípadu. Komisia pri určovaní výšky pokút taktiež nie je povinná v prípade, keď sú pokuty udelené viacerým podnikom, ktoré sa zúčastnili na tom istom porušení, zaistiť, aby konečné sumy pokút odrážali všetky odlišnosti medzi danými podnikmi, čo sa týka ich celkového obratu alebo ich relevantného obratu (rozsudok Súdneho dvora z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Zb. s. I-5425, bod 312; rozsudky Súdu prvého stupňa z 18. júla 2005, Scandinavian Airlines System/Komisia, T-241/01, Zb. s. II-2917, bod 166, a zo 4. júla 2006, Hoek Loos/Komisia, T-304/02, Zb. s. II-1887, bod 84).

78 Pokiaľ ide o výber, ktorý môže Komisia uskutočniť, medzi prvým a/alebo druhým obratom, z judikatúry vyplýva, že v rámci analýzy uskutočnenej s cieľom stanoviť výšku pokuty za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže Spoločenstva, ktorá sa týkala skutočnej hospodárskej schopnosti porušujúcich spoločností spôsobiť značnú škodu

hospodárskej súťaži a zahŕňala posúdenie skutočného významu týchto podnikov na dotknutom trhu, teda ich vplyvu naň, predstavuje celkový obrat iba neúplný pohľad na veci. Nemožno totiž vylúčiť, že silný podnik s množstvom rozličných aktivít je na špecifickom trhu výrobkov prítomný iba v malej miere. Rovnako nemožno vylúčiť, že podnik s významným postavením na geografickom trhu mimo Spoločenstva má iba slabé postavenie na trhu Spoločenstva alebo EHP. V takých prípadoch samotná skutočnosť, že dotknutý podnik dosahuje významný celkový obrat, nevyhnutne neznamená, že vykonáva rozhodujúci vplyv na dotknutý trh (rozsudky Súdu prvého stupňa Cheil Jedang/Komisia, už citovaný v bode 76 vyššie, bod 88, a z 9. júla 2003, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients/Komisia, T-224/00, Zb. s. II-2597, bod 194). Preto pokiaľ je pravda, že obraty jedného podniku dosiahnuté na relevantných trhoch nemôžu byť rozhodujúce na urobenie záveru, že podnik patrí silnému hospodárskemu subjektu, sú naopak relevantné na účely stanovenia vplyvu, ktorý mohol uplatňovať na trhu (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 29. novembra 2005, SNCZ/Komisia, T-52/02, Zb. s. II-5005, bod 65, a Union Pigments/Komisia, už citovaný v bode 49 vyššie, bod 152).

79 Práve časť obratu, ktorá pochádza z predaja tovaru, na ktorý sa porušenie vzťahuje, je spôsobilá správne naznačiť rozsah tohto porušenia na relevantnom trhu (rozsudky Cheil Jedang/Komisia, už citovaný v bode 186 vyššie, bod 91, a z 9. júla 2003, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients/Komisia, už citovaný v bode 78 vyššie, bod 196). Tento obrat, ktorý pochádza z predaja tovaru, na ktorý sa porušenie vzťahuje, je totiž spôsobilý správne poukázať na zodpovednosť každého dotknutého podniku na uvedených trhoch, keďže predstavuje objektívne kritérium, ktoré udáva skutočnú mieru škodlivosti tohto postupu pre normálnu hospodársku súťaž, a predstavuje tak vhodný ukazovateľ schopnosti každého dotknutého podniku spôsobiť ujmu. V prejednávanej veci je teda výber Komisie, že sa pri stanovovaní schopnosti jednotlivých dotknutých podnikov spôsobiť ujmu oprie o obrat na relevantnom trhu, koherentný a objektívne odôvodnený.

80 Osobitné okolnosti, ktorých sa dovoláva žalobca, nemôžu spochybniť tento záver. Je totiž potrebné najskôr pripomenúť, že kartel nebol z geografického hľadiska

svetového rozsahu a že obmedzenie hospodárskej súťaže sa obmedzovalo na trh s priemyselnými niťami v štátoch Beneluxu a Škandinávie. Ďalej žalobca nepreukázal, že Komisia sa dopustila nesprávneho posúdenia, keď sa domnievala, že obraty dosiahnuté dotknutými podnikmi na relevantnom trhu zahŕňali obraty, ktoré dosiahli v súvislosti s priemyselnými niťami vyrobenými v iných štátoch, ako sú štáty Beneluxu a Škandinávie, ale obchodovanými na relevantnom trhu, alebo obraty, ktoré dosiahli v súvislosti priemyselnými niťami pôvodne vyrábanými v štátoch Beneluxu alebo Škandinávie a neskôr vyvážanými do iných štátov. Nakoniec odôvodnenie žalobcu si odporuje v tom, že na jednej strane predpokladá zohľadnenie celkového obratu dotknutých podnikov na účely ich rozdelenia do rôznych kategórií a na druhej strane predpokladá, že obrat dosiahnutý dotknutými podnikmi na relevantnom trhu by mal byť zvolený na účely stanovenia východiskovej sumy pokuty pre každý z nich.

81 Po druhé žalobca nemôže vytýkať Komisii, že nezohľadnila trhové podiely dotknutých podnikov. Najskôr je totiž potrebné poukázať na to, že v odôvodnení č. 356 napadnutého rozhodnutia sa Komisia domnievala, že informácie týkajúce sa trhových podielov neboli vo všeobecnosti dostatočne presné na to, aby sa o ne dalo oprieť. Aj za predpokladu, ako tvrdí žalobca, že informácie poskytnuté v súvislosti s trhovými podielmi v štátoch Beneluxu a Škandinávie boli dostatočne presné na to, aby sa dalo o ne oprieť, nemohli byť použité vzhľadom na nedostatok informácií o trhových podieloch ostatných účastníkov kartelu. Za týchto okolností sa Komisia oprávnene opierala o obrat dosiahnutý na relevantnom trhu, ktorý v štádiu stanovovania váhy jednotlivých účastníkov kartelu s cieľom ich rozdelenia do rôznych skupín najlepšie odzrkadľuje dotknutú váhu týchto podnikov.

82 Po tretie je namieste zamietnuť tvrdenie žalobcu, podľa ktorého Komisia mala zohľadniť skutočnosť, že žalobca nebol na rozdiel od ostatných dotknutých podnikov vertikálne integrovaným podnikom. Je totiž prípustné, aby Komisia na účely

posúdenia závažnosti porušenia a stanovenia východiskovej sumy porušenia vychádzala z vyhodnotenia skutočnej hospodárskej schopnosti pôvodcov porušenia pravidiel hospodárskej súťaže spôsobiť škodu hospodárskej súťaži na základe údajov týkajúcich sa obratu a podielov na dotknutom trhu. Osobitné okolnosti, akými sú vlastnosti tohto trhu, by však mohli byť spôsobilé citeľne oslabiť význam týchto údajov a vyžiadať si, aby boli pri posúdení vplyvu podnikov na trh zohľadnené ostatné relevantné faktory (rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. marca 2006, Daiichi Pharmaceutical/Komisia, T-26/02, Zb. s. II-713, body 61 a 63). Hoci totiž vertikálna integrácia a rozsah škály výrobkov môžu prípadne predstavovať skutočnosti relevantné pre posúdenie vplyvu, ktorý môže mať podnik na trhu, a tiež doplňujúce indície o tomto vplyve vo vzťahu k trhovým podielom k obratu na relevantnom trhu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 14. februára 1978, United Brands a United Brands Continentaal/Komisia, 27/76, Zb. s. 207, body 67 až 72 a 78 až 81), v prejednávanej veci sa treba domnievať, že tvrdenia žalobcu založené na vertikálnej integrácii ostatných dotknutých podnikov nepreukazujú, že by tieto podniky na relevantnom trhu disponovali osobitnými a významnými konkurenčnými výhodami. Navyše, ako sa zdôraznilo v bode 80 vyššie, žalobca nepreukázal, že obraty, ktoré ostatné dotknuté podniky dosiahli v súvislosti s priemyselnými niťami vyrobenými v iných štátoch, ako sú štáty Beneluxu a Škandinávie, s ktorými však bolo obchodované na relevantnom trhu, alebo obraty, ktoré dosiahli v súvislosti s priemyselnými niťami pôvodne vyrobenými v štátoch Beneluxu alebo Škandinávie a následne vyvezenými do iných krajín, neboli zahrnuté do ich obratov na relevantnom trhu.

83 Po štvrté porovnanie uskutočnené žalobcom medzi napadnutým rozhodnutím a rozhodnutím „Brasseries Luxemburgeoises“ (bod 55 vyššie) nie je relevantné. Na účely stanovenia sumy pokuty totiž Komisia použila voľnú úvahu, pričom rešpektovala nariadenie č. 17 a nariadenie č. 1/2003, ako aj pravidlá, ktoré si sama stanovila v usmerneniach. Navyše predchádzajúca rozhodovacia prax Komisie sama osebe neslúži ako právny rámec pre pokuty v oblasti hospodárskej súťaže (rozsudky Súdu prvého stupňa z 20. marca 2002, LR AF 1998/Komisia, T-23/99, Zb. s. II-1705, bod 234, a z 8. júla 2008, BPB/Komisia, T-53/03, Zb. s. II-1333, bod 275).

84 V dôsledku toho je potrebné túto výhradu zamietnuť.

— O výhrade založenej na porušení zásady proporcionality z dôvodu uplatnenia zjavne príliš vysokej východiskovej sumy v porovnaní s východiskovými sumami uplatnenými na ostatné dotknuté podniky

85 Po prvé žalobca neoprávnene tvrdí, že východisková suma pokuty, ktorá mu bola uložená, konkrétne 5,2 milióna eur, je neprimeraná v porovnaní s východiskovými sumami pokút použitými pre výpočet pokút uložených ostatným dotknutým podnikom.

86 Na jednej strane, tak ako sa poukázalo v rámci prvej výhrady, Komisia sa v prejednávanej veci správne oprela o obrat dosiahnutý dotknutými podnikmi na relevantnom trhu na účely určenia ich relatívnej dôležitosti na tomto trhu.

87 Na druhej strane je potrebné pripomenúť, že z usmernení vyplýva, že východisková suma predpokladaná pre veľmi závažné porušenia je minimálne 20 miliónov eur. Vzhľadom na to, že východiskové sumy pokuty odzrkadľujú primeraným spôsobom rozdiel medzi dotknutými podnikmi a že vzhľadom na skutočnosti pripomenuté v bode 74 vyššie ich Komisia stanovila na jasne nižších úrovniach, ako je minimum stanovené usmerneniami, nemožno uznať žiadne porušenie zásady proporcionality.

88 Po druhé tvrdenie žalobcu založené na neprimeranej výške východiskovej sumy a konečnej sumy pokuty, ktorá mu bola uložená, v porovnaní so sumami pokút uloženými ostatným dotknutým podnikom, sa musí tiež zamietnuť. Žalobca totiž nemôže platne vyvodiť záver o diskriminačnom alebo neproporcionálnom zaobchádzaní,

keďže stanovená východisková suma pokuty je odôvodnená z hľadiska kritéria použitého Komisiou na posúdenie významu každého z podnikov na relevantnom trhu (pozri v tomto zmysle rozsudok LR AF 1998/Komisia, už citovaný v bode 83 vyššie, bod 304), pričom je navyše potrebné poukázať na to, že stanovená východisková suma 5,2 milióna eur zodpovedá podstatne nižšej hornej hranici, ako je horná hranica predpokladaná usmerneniami pre „veľmi závažné“ porušenia.

89 Navyše, ako sa pripomenulo v bode 77 vyššie, Komisia nie je povinná zabezpečiť, aby konečné sumy pokút uložených viacerým podnikom, ktoré sa zúčastnili na tom istom porušení, odrážali všetky odlišnosti medzi dotknutými podnikmi, čo sa týka ich celkového obratu alebo ich relevantného obratu.

90 Článok 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článok 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 nevyžadujú ani to, aby v prípade, ak sa ukladajú pokuty viacerým podnikom zapojeným do toho istého porušenia, suma pokuty, ktorá je uložená podniku malej alebo strednej veľkosti, nebola v percentách obratu vyššia ako suma pokút uložených väčším podnikom. Z týchto ustanovení totiž vyplýva, že tak pri podnikoch malej alebo strednej veľkosti, ako aj pri veľkých podnikoch sa pri stanovení sumy pokuty posudzuje závažnosť a dĺžka trvania porušenia. Pokiaľ Komisia uloží podnikom zapojeným do toho istého porušenia pokuty, ktoré sú pre každý z nich zdôvodnené v pomere k závažnosti a dĺžke trvania porušenia, nemožno jej vytýkať, že pre niektoré z nich je suma pokuty vzhľadom na obrat vyššia ako pre iné podniky (rozsudok Súdu prvého stupňa z 5. decembra 2006, Westfalen Gassen Nederland/Komisia, T-303/02, Zb. s. II-4567, bod 174).

91 Vzhľadom na predchádzajúce nemožno platne dospieť k záveru o neprimeranosti východiskovej sumy, základnej sumy a konečnej sumy pokuty uloženej žalobcovi.

92 Preto je potrebné túto výhradu zamietnuť.

— O výhrade založenej na stanovení neprimeranej východiskovej sumy vzhľadom na ťažkú finančnú situáciu žalobcu

93 Je potrebné zamietnuť výhradu žalobcu založenú na neprimeranosti východiskovej sumy pokuty, ktorá mu bola uložená, z dôvodu ťažkej finančnej situácie a rizika, že pokuta spôsobí jeho zánik.

94 Východisková suma pokuty totiž predstavuje len čiastkovú sumu, ktorá v rámci uplatnenia metódy definovanej v usmerneniach je následne predmetom úprav v závislosti od dĺžky trvania porušenia a zistených priťažujúcich alebo poľahčujúcich okolností (pozri v tomto zmysle rozsudok Cheil Jedang/Komisia, už citovaný v bode 76 vyššie, bod 95). Z toho vyplýva, že len samotná skutočnosť, že východisková suma pokuty predstavuje 32 % celkového obratu žalobcu v roku 2001 neumožňuje dospieť k záveru o jej neprimeranosti.

95 V každom prípade je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry nie je Komisia pri určení výšky pokuty povinná zohľadniť stratovú finančnú situáciu podniku, keďže uloženie takejto povinnosti by viedlo k získaniu neoprávnenej súťažnej výhody pre podniky, ktoré sú najmenej prispôsobené podmienkam trhu (rozsudky Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 77 vyššie, bod 327, a SGL Carbon/Komisia, už citovaný v bode 48 vyššie, bod 105; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 8. novembra 1983, IAZ International Belgium a i./Komisia, 96/82 až 102/82, 104/82, 105/82, 108/82 a 110/82, Zb. s. 3369, body 54 a 55).

96 Navyše aj za predpokladu, že by opatrenie prijaté inštitúciou spôsobilo likvidáciu podniku, pokiaľ by aj takáto likvidácia podniku v jeho dotknutej právnej forme mohla poškodiť finančné záujmy vlastníkov, akcionárov alebo spoločníkov, neznamená to, že by personálna, hmotná a nehmotná zložka predstavujúca podnik tiež musela stratiť

svoju hodnotu (rozsudok Tokai Carbon a i./Komisia, už citovaný v bode 76 vyššie, bod 372).

97 Vzhľadom na predchádzajúce je potrebné zamietnuť žalobný dôvod založený na nesprávnom stanovení východiskovej sumy pokuty a konečnej sumy pokuty, ako aj na nesprávnom zaradení žalobcu do druhej kategórie.

O žalobnom dôvode založenom na nesprávnom posúdení poľahčujúcich okolností

Tvrdenia účastníkov konania

98 Po prvé žalobca tvrdí, že nikdy nevykonal, ani nezamýšľal vykonať dohody uzavreté na stretnutiach.

99 V prvom rade žalobca poukazuje na to, že Komisia riadne neposúdila jeho individuálne správanie.

100 V druhom rade žalobca tvrdí, že „skutočne neuplatnenie nedovolených dohôd alebo postupov“ potvrdzuje neposkytnutie cenníkov s jeho „skutočnými cenami“ a poskytnutie cenníkov s „fiktívnymi základnými cenami“. V tomto ohľade tvrdí, že dohadoval a uzavieral dohody o cenách so svojimi kupujúcimi len na individuálnom základe a teda neuplatňoval politiku zliav z katalógových cien ponúkaných zákazníkom. Uvádza, že vnútorné sadzobníky uplatnil a poskytol len vo vzťahu k svojim prostredníkom (obchodným zástupcom a distribútorom). Porovnanie medzi fiktívnymi základnými

cenami a cenami skutočne faktúrovanými jeho zákazníkom, ako aj sadzobníkmi poskytnutými jeho obchodným zástupcom jasne preukazuje absenciu vzájomnej súvislosti medzi týmito druhmi cien.

101 V treťom rade žalobca tvrdí, že svoje správanie na trhu v cenovej oblasti neprispôsobil cenníkom s „fiktívnymi základnými cenami", ktoré poskytol. Domnieva sa, že opierajúc sa o číselné údaje preukázal, že vývoj skutočne uplatňovaných cien bol úplne nezávislý od vývoja sadzieb distribuovaných počas stretnutí, a to v priebehu celého obdobia rokov 1994 až 2001. Zdôrazňuje tiež, že snaha o 3,5 % zvýšenie cien dodávok do Holandska, ktorú mu Komisia vytýka, nebola dôsledkom jednej z údajných dohôd uzavretých na stretnutí z 19. septembra 2000 v Budapešti, ale skôr nariadenia v tomto zmysle prijatého belgickou textilnou federáciou (Febeltex). Rovnako 6 % zvýšenie cien uplatnené v Švédsku sa týkalo len nylonových nití a bolo spôsobené výlučne zvýšením kurzu britskej libry.

102 Po druhé žalobca tvrdí, že Komisia tým, že mu znížila sumu pokuty len o 15 %, nezohľadnila skutočnosť, že jeho úloha bola značne časovo obmedzenejšia, keďže sa na diskusiách týkajúcich sa Škandinávie začal zúčastňovať až od roku 1997. Komisia navyše nezohľadnila skutočnosť, že bol jediným z dotknutých podnikov, ktorý nevytvoril a neorganizoval dotknuté porušenie, a že sa začal zúčastňovať na stretnutiach venovaných štátom Beneluxu až v roku 1991. Žalobca sa preto čuduje, že rovnaké percentuálne zníženie sumy pokuty bolo priznané aj Bieze Stork, ktorý sa však zúčastňoval na diskusiách týkajúcich sa štátov Beneluxu od začiatku dotknutého porušenia. Žalobca zdôrazňuje, že sa zúčastnil na približne 85 % stretnutí týkajúcich sa štátov Beneluxu a na 35 % stretnutí týkajúcich sa Škandinávie, a to priemerne počas 60 % dĺžky trvania dotknutého porušenia. Komisia preto porušila zásadu rovnosti zaobchádzania a zásadu proporcionality.

103 Komisia vyvracia všetky tieto tvrdenia a navrhuje, aby sa tento žalobný dôvod zamietol.

Posúdenie Všeobecným súdom

104 Usmernenia vo svojom bode 3 upravujú zníženie základnej sumy pokuty na základe „osobitných poľahčujúcich okolností“, ako sú nevykonanie tajných dohôd v praxi, výlučne pasívna alebo nasledovateľská úloha pri uskutočňovaní porušenia, skončenie porušenia od okamihu prvých zásahov Komisie a ďalšie výslovne neuvedené okolnosti.

105 Po prvé je potrebné skúmať žalobu založenú na nezohľadnení nevykonania tajných dohôd v praxi, ako to tvrdí žalobca.

106 V prvom rade, pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, podľa ktorého poskytol konkurenčným podnikom len informácie o fiktívnych základných cenách, treba pripomenúť, že predložil dve série cenníkov, pričom tvrdil, že prvá séria cenníkov, konkrétne tie cenníky, ktoré poskytol účastníkom kartelu na stretnutiach, obsahovala fiktívne základné ceny, a že druhá séria obsahovala skutočné ceny. Rovnako treba zdôrazniť, že cenníky so skutočnými cenami obsahujú viacero cien týkajúcich sa jedného druhu nití uvedených v ôsmych stĺpcoch, kým cenníky obsahujúce údajne fiktívne základné ceny obsahovali len jednu cenu týkajúcu sa každého druhu nite, ktorá bola uvedená v prvom stĺpci.

107 Je nutné konštatovať, že sumy uvedené v prvom stĺpci oboch sérií cenníkov teda skutočných cien a údajne fiktívnych základných cien sú skoro rovnaké. V tomto ohľade žalobca uviedol, že relevantná je výlučne skutočná cena uvedená v ôsmom stĺpci.

108 Po vzore Komisie je potrebné uviesť, že na cenníkoch so skutočnými cenami, viacero druhov nití neobsahovalo v ôsmom stĺpci žiadnu cenu, ale len základné ceny uvedené

v štyroch prvých stĺpcoch. Len ťažko teda možno pripustiť, že relevantné sú výlučne ceny uvedené v ôsmom stĺpci. Navyše zo spisu Komisie vyplýva, že sa uplatňovali rôzne ceny v závislosti od objednaných množstiev. Ceny sa teda líšili v závislosti od váhy výrobkov (napríklad pokiaľ ide o nite na výrobu tašiek z polyestru, ceny uvedené v prvom stĺpci zodpovedali váhe 10 kilogramov, ceny uvedené v druhom stĺpci zodpovedali váhe 25 kilogramov atď.) alebo podľa jednotky balenia výrobkov (napríklad, pokiaľ ide o polyamid, ceny uvedené v prvom stĺpci zodpovedali objednaným množstvám menším ako jedno balenie, ceny uvedené v druhom stĺpci zodpovedali objednanému množstvu rovnajúcemu sa najmenšiemu balenie atď.). Z tohto zistenia možno vyvodiť, že cena uvedená v prvom stĺpci je v skutočnosti cenou pre kategóriu malých nákupov a teda, že nie je nijako fiktívna. Aj za predpokladu, ako tvrdí žalobca, že by sa ceny uvedené v štyroch prvých stĺpcoch nachádzali na cenníkoch skutočných cien za rok 2001 výlučne z dôvodu „časového vývinu cien", pravdou ostáva, že jednak tieto ceny neboli výlučne fiktívne, a na druhej strane, že nemožno vylúčiť, že konkurenčné podniky mali možnosť, na základe základných cien uvedených v prvom stĺpci, urobiť si obraz o cenách uplatňovaných na najvýznamnejšie objednávky. Preto sa možno domnievať sa, že cenníky poskytnuté žalobcom konkurenčným podnikom neboli fiktívne, ale len nepresné alebo neúplne.

109 V dôsledku toho Komisia správne v odôvodnení č. 170 napadnutého rozhodnutia dospela k záveru, že žalobca nepreukázal fiktívnosť týchto základných cien uvedených v prvom stĺpci.

110 V tomto ohľade tvrdenie žalobcu opierajúce sa o štúdie, ktoré sú prílohou jeho písomných podaní, podľa ktorých ceny uplatňované voči jeho zákazníkom boli nižšie ako ceny dohodnuté na stretnutiach, nemôže postačovať na spochybnenie citovaného záveru Komisie. Komisia totiž nijako nepopierala existenciu rozdielu medzi cenami skutočne uplatňovanými žalobcom voči jeho zákazníkom a cenami dohodnutými na stretnutiach, správne však zdôraznila, že tento rozdiel nebol prekvapujúci, keďže každý dodávateľ poskytoval svojim zákazníkom zľavy.

111 V druhom rade, pokiaľ ide o výhradu žalobcu založenú na nevykonaní dohôd uzavretých na stretnutiach, treba skúmať, či ním uvedené tvrdenia môžu preukázať, že sa počas obdobia, keď sa pripojil k dohodám predstavujúcim porušenie, skutočne vyhýbal ich uplatňovaniu súťažným správaním na trhu alebo že prinajmenšom jasne a významne porušoval povinnosti smerujúce k vykonávaniu tohto kartelu do tej miery, že narušil jeho samotné fungovanie (pozri v tomto zmysle rozsudok Daiichi Pharmaceutical/Komisia, už citovaný v bode 82 vyššie, bod 113).

112 V prejednávanej veci treba najskôr pripomenúť, že Komisia z právneho hľadiska dostatočne preukázala, že žalobca sa zúčastnil na mnohých stretnutiach kartelu a na dvojstranný stretnutiach, a že sa opakovane podieľal na tajných postupoch uvedených v napadnutom rozhodnutí.

113 Ďalej, pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, podľa ktorého nikdy nekonal tak, ako bolo dohodnuté, alebo nevykonal to, čo bolo dohodnuté na dotknutých stretnutiach, z odôvodnení 139 písm. b) a 143 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že dvakrát informoval o zvýšení svojich cien.

114 Na jednej strane v odôvodnení č. 139 písm. b) napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že na stretnutí, ktoré sa konalo v Prahe 8. septembra 1998, žalobca informoval, že zvýšil svoje ceny o 6 % vo vzťahu k svojmu distribútorovi vo Švédsku. Žalobca popiera, že by skutočne realizoval uvedené zvýšenie, svoje tvrdenie však odôvodňuje len skutočnosťou, že ceny skutočne uplatňované vo Švédsku ostali počas rokov 1997 – 1998 nezmenené. Takéto vysvetlenie nie je presvedčivé, keďže žalobca sám potvrdil jednak v odpovedi na oznámenie o výhradách, ako aj vo svojich písomných podaniach, že trh mal v rokoch 1992 až 2002 všeobecnú tendenciou klesať. Komisia sa teda nedopustila nesprávneho posúdenia, keď sa domnievala, že ceny mali za normálnych okolností klesnúť. Z toho vyplýva, že cenová stabilita uplatňovaná žalobcom vo Švédsku skôr preukazuje, že boli umelo zachovávané na určitej úrovni a umožňuje

predpokladať, keďže žalobca neposkytol presvedčivé vysvetlenie, že žalobca minimálne čiastočne vykonal niektoré z uzavretých dohôd.

115 Na druhej strane z odôvodnenia č. 143 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že dohoda bola uzavretá na stretnutí z 19. septembra 2000 v Budapešti, ktorého cieľom bolo 3,5 % zvýšenie cien dodávok do Holandska v roku 2001, ktoré bolo najskôr vykonané žalobcom. Žalobca nepopiera, že uvedené ceny skutočne zvýšil o 3,5 %.

116 V každom prípade žalobca nesprávne tvrdí, že sa uvedené zvýšenie uskutočnilo v nadväznosti na žiadosť Febeltex z októbra 2000 o 5 % zvýšenie cien. V odôvodnení č. 170 napadnutého rozhodnutia sa Komisia totiž správne domnievala, že toto odôvodnenie nebolo relevantné, keďže existovali dostatočne súhlasné indície preukazujúce opak. Najskôr dohoda upravovala 3,5 % zvýšenie od januára do marca 2001. Žalobca nepopiera, že od 1. januára 2001 uplatnil takéto zvýšenie cien. Ďalej list Febeltex obsahuje neskorší dátum než dátum uzavretia dohody. Nakoniec zvýšenie uplatnené žalobcom predstavovalo 3,5 %, a nie 5 %.

117 Za týchto okolností žalobca nesprávne tvrdí, že mu Komisia mala priznať poľahčujúcu okolnosť na základe „neuplatnenia dohôd v praxi".

118 Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie založené na jeho údajne pasívnej úlohe a úlohe nasledovateľa v rámci výkonu dotknutého porušenia, treba ho považovať za nedôvodné.

119 Treba totiž pripomenúť, že pasívna úloha spočíva v „malej aktivite" podniku, teda chýbajúcej aktívnej účasti na vypracovaní protisúťažnej dohody alebo dohôd (rozsudok Cheil Jedang/Komisia, už citovaný v bode 76 vyššie, bod 167).

120 V tomto ohľade z judikatúry vyplýva, že spomedzi skutočností, ktoré môžu preukázať pasívnu úlohu podniku v rámci kartelu, možno zobrať do úvahy najmä citeľne sporadickejší charakter zúčastňovania sa na rokovaniach v porovnaní s bežnými účastníkmi kartelu, ako aj jeho oneskorený vstup na trh, ktorý je predmetom porušenia, nezávisle od dĺžky jeho účasti na porušení, alebo aj existenciu výslovných vyhlásení v tomto zmysle zo strany tretích podnikov, ktoré sa podieľali na porušení (rozsudky Cheil Jedang/Komisia, už citovaný v bode 76 vyššie, bod 168; Tokai Carbon a i./Komisia, už citovaný v bode 76 vyššie, bod 331, a Union Pigments/Komisia, už citovaný v bode 49 vyššie, bod 126).

121 V prejednávanej veci Komisia presne zohľadnila sporadickejšiu účasť žalobcu a Bieze Stork na stretnutiach týkajúcich sa Škandinávie tým, že každému z nich priznala 15 % zníženie základnej sumy pokuty (odôvodnenie č 372 napadnutého rozhodnutia). Žalobca a Bieze Stork sa totiž zúčastnili diskusií týkajúcich sa Škandinávie jednotlivo až od roku 1997 a od roku 1998.

122 V prvom rade sa žalobca neoprávnene odvoláva na porušenie zásady rovnosti zaobchádzania údajne z dôvodu, že Bieze Stork bolo priznané rovnaké percentuálne zníženie sumy pokuty, hoci sa zúčastňoval na dotknutom porušení už od začiatku. Úvaha žalobcu vychádza zo zámeny otázky dĺžky porušenia s otázkou existencie poľahčujúcich okolností. Pokiaľ ide o dĺžku trvania dotknutého porušenia, Komisia uplatnila percentuálne zvýšenie na východiskové sumy pokút uložených žalobcovi a Bieze Stork zodpovedajúce dĺžke ich jednotlivých účastí na uvedenom porušení, konkrétne 100 % pre prvý podnik a 115 % pre druhý. Žalobca sa môže o to menej dôvodne dovolávať porušenia zásady rovnosti zaobchádzania vzhľadom na to, že jemu zníženie priznané je rovnaké ako zníženie priznané Bieze Stork, hoci Bieze Stork za začal zúčastňovať na stretnutiach týkajúcich sa priemyselných vlákien v Škandinávii až rok po žalobcovi.

123 V druhom rade žalobca nemôže platne tvrdiť, že zásada proporcionality pokuty bola porušená údajne z dôvodu, že 15 % zníženie pokuty priznané na základe poľahčujúcich okolností bolo nedostatočné.

124 Najskôr žalobca vo svojich písomných podaniach sám uznal, že sa zúčastnil na približne 85 % stretnutí venovaných štátom Beneluxu. Zúčastnil sa teda na veľkej väčšine tajných stretnutí, a preto sa nemôže na tomto základe dovolávať poľahčujúcej okolnosti založenej na pasívnej úlohe. Okrem toho skutočnosť, že sa zúčastnil len na 35 % stretnutiach týkajúcich sa Škandinávie a skutočnosť, že sa na stretnutiach zúčastnil len počas 60 % celkovej dĺžky trvania dotknutého porušenia, v tomto ohľade na veci nič nemení. Pokiaľ Komisia prizná zníženie na základe takejto poľahčujúcej okolnosti, nemožno ju nútiť vykonať čisto matematický výpočet spočívajúci v uplatnení percentuálneho podielu ktorý v priamom pomere zodpovedá úrovni účasti každého podniku na stretnutiach organizovaných v rámci kartelu. Vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci sa 15 % zníženie priznané žalobcovi za jeho oneskorenú účasť na stretnutiach týkajúcich sa Škandinávie javí ako primerané.

125 Ďalej skutočnosť, že žalobca sa začal podieľať na dotknutom porušení až po začatí stretnutí neznamená, že sa nepodieľal na vytvorení a organizácii uvedeného porušenia. Ako totiž správne zdôrazňuje Komisia, fungovanie kartelu nebolo organizované a upevňované výlučne počas prvých stretnutí.

126 Nakoniec z odôvodnenia č 139 písm. e) napadnutého rozhodnutia, ako aj z vyhlásení žalobcu v odpovedi na oznámenie o výhradách vyplýva, že nemal len pasívnu úlohu a úlohu nasledovateľa. Na stretnutí, ktoré sa konalo 8. septembra 1998 v Prahe, bolo totiž na žiadosť Amann dohodnuté, že žalobca naviaže vzťah s Danfield a vyzve ho, aby uplatnil svoj vplyv na svojho jediného dovozcu a distribútora pre Nemecko a štáty Beneluxu, spoločnosť Heinke, ktorá uplatňovala značne znížené ceny. Žalobca uznáva, že otvorene neodmietol vyhovieť tejto žiadosti a odôvodňuje to skutočnosťou, že si nemohol dovoliť odmietnuť vzhľadom na svoje slabé postavenie vo vzťahu

ku Coats a Amann. Údajný nátlak zo strany Coats a Amann však nemôže byť odôvodnením, pretože žalobca mohol oznámiť príslušným orgánom, že bol predmetom nátlaku a podať na Komisiu sťažnosť podľa článku 3 nariadenia č. 17.

127 Navyše v odôvodnení č. 139 písm. b) napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že počas stretnutia, ktoré sa konalo 8. septembra 1998 v Prahe, žalobca informoval zúčastnené podniky, že vo februári 1998 zvýšil ceny uplatňované voči svojmu distribútorovi o 6 %. Žalobca nespochybňuje, že im poskytol túto informáciu. Ďalej nespochybňuje ani zistenie uskutočnené Komisiou v odôvodnení č. 143 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého bol prvým podnikom, ktorý uplatnil zvýšenie cien o 3,5 % v Dánsku a Švédsku.

128 Treba spresniť, že otázka, či žalobca skutočne nadviazal kontakt s Danfield alebo či skutočne zvýšil svoje ceny a či tak urobil ako prvý, je v prejednávanej veci irelevantná, keďže to, či podnik mal alebo nemal pasívnu úlohu, sa musí určiť výlučne na základe jeho správania na tajných stretnutiach.

129 V tomto ohľade skutočnosť, že sa určitý podnik, ktorého účasť na protiprávnom zosúladenom postupe v zmysle článku 81 ods. 1 ES bola preukázaná, na trhu nesprával v súlade s tým, čo bolo dohodnuté s konkurentmi, totiž nemusí byť nevyhnutne zohľadnená. Podnik, ktorý napriek dohode so svojimi konkurentmi uskutočňuje politiku, ktorá sa odchyľuje od dohodnutej stratégie, sa jednoducho môže pokúšať využiť kartel vo svoj prospech (pozri v tomto zmysle rozsudok Union Pigments/Komisia, už citovaný v bode 49 vyššie, bod 130).

130 Z toho vyplýva, že Komisia z právneho hľadiska správne dospela k záveru, že žalobca sa nemohol dôvodne dovolávať priznania poľahčujúcej okolnosti založenej na jeho pasívnej úlohe a úlohe nasledovateľa v rámci dotknutého porušenia.

131 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy je potrebné tento žalobný dôvod zamietnuť.

O žalobnom dôvode založenom na nesprávnom posúdení spolupráce

Tvrdenia účastníkov konania

132 V prvom rade sa žalobca domnieva, že 20 % zníženie sumy pokuty priznané na základe ustanovení bodu D ods. 2 oznámenia o spolupráci je nedostatočné vzhľadom na skutočnosti, o ktorých si myslí, že by sa na ne mohol odvolať a ktoré výslovne vyplývajú z napadnutého rozhodnutia. Tvrdí, že nenamietal proti vecnému zisteniu skutkových okolností, že poskytol dôkazy, ktoré Komisii pomohli preukázať porušenie, že bol dôležitým zdrojom (často dokonca jediným) vecných informácií prebratých do oznámenia o výhradách, že poskytol informácie preukazujúce obsah mnohých stretnutí, ako napríklad o podstate obsahu dohody z Zürichu z 9. septembra 1997, a nakoniec, že bol jediným podnikom, ktorý predložil cenníky, ktoré dostal od svojich konkurentov, čím poskytol viac informácií, ako bolo od neho požadované, ako aj dôležité dôkazy. Tiež predložil množstvo údajov, ktoré preukazovali jeho vlastnú vinu a dokonca poskytol aj svoje účtovné knihy, kompletnú štruktúru svojich nákladov a vnútorné sadzobníky. Z tohto dôvodu mala byť jeho spolupráca podstatne prekračujúca bežný rámec odmenená znížením pokuty aspoň o 40 %.

133 V druhom rade sa žalobca domnieva, že zásady proporcionality a rovnosti zaobchádzania boli porušené tým, že 20 %-né zníženie pokuty, ktoré mu bolo priznané na základe spolupráce pri vyšetrovaní je značne nedostačujúce v porovnaní s 15 % znížením priznaným Amann, Gütermann a Zwicky o to skôr, že Komisia označila informácie poskytnuté týmito troma podnikmi za nepotrebné.

134 Komisia tvrdí, že relatívne veľké množstvo informácií už získala vďaka vyšetrovaniu a spolupráci Coats. Prínos žalobcu bol vo veľkej časti dôsledkom jeho povinnosti predložiť dokumenty, ktoré od neho boli požadované v rámci riadnej žiadosti o informácie. Navyše sa Komisia domnieva, že nespochybnenie skutkových okolností, ktoré bolo zohľadnené pri znížení pokuty, bolo v konečnom dôsledku relatívne obmedzené, keďže žalobca minimalizoval svoju vlastnú úlohu. Nakoniec žalobca nenamietal, že zníženie pokuty by sa na základe bodu D oznámenia o zhovievavosti malo nachádzať v rozpätí 10 % až 50 %, že 20 % zníženie patrí do tohto rozpätia a že vzhľadom na to, že spolupráca sa obmedzila na odpovede na riadnu žiadosť o informácie a na nespochybnenie skutkových zistení, 20 % zníženie by sa mohlo označiť za normálne.

135 Pokiaľ ide o výhradu založenú na porušení zásad proporcionality a rovnosti zaobchádzania, nie je odôvodnená. Podľa Komisie úvahy žalobcu skôr smerujú k preukázaniu, že 15 % zníženie priznané uvedeným trom podnikom je nezákonné, hoci nik sa vo svoj prospech nemôže dovolávať nezákonnosti, z ktorej má prospech tretia osoba. Nakoniec uvádza, že žalobca síce ešte netvrdí, že jeho spolupráca bola rovnaká ako spolupráca Coats, napriek tomu však žiada o priznanie porovnateľného zníženia pokuty.

Posúdenie Všeobecným súdom

136 V oznámení o spolupráci Komisia definovala podmienky, za ktorých budú môcť byť podniky, ktoré s ňou v priebehu jej vyšetrovania kartelu spolupracujú, oslobodené od pokuty alebo zvýhodnené znížením výšky pokuty, ktorú by inak museli zaplatiť (bod A ods. 3 oznámenia o spolupráci).

137 Bod D oznámenia o spolupráci stanovuje:

„1. Ak podnik spolupracuje bez toho, aby boli splnené všetky podmienky stanovené v [bodoch] B a C, bude mu v rozsahu od 10 do 50 % znížená výška pokuty, ktorá by mu bola uložená, ak by nespolupracoval.

2. Ide najmä o prípad ak:

— pred zaslaním oznámenia o výhradách podnik poskytne Komisii informácie, dokumenty alebo iné dôkazy prispievajúce k potvrdeniu existencie porušenia, ktorého sa dopustil,

— po prijatí oznámenia o výhradách podnik informuje Komisiu, že nepopiera vecnú správnosť skutkových zistení, na ktorých Komisia zakladá svoje obvinenia.“ [*neoficiálny preklad*]

138 V danom prípade bolo žalobcovi priznané 20 % zníženie výšky jeho pokuty podľa bodu D oznámenia o spolupráci.

139 Komisia odôvodňuje svoje posúdenie v odôvodnení č. 393 napadnutého rozhodnutia takto:

„BST poskytol Komisii dôkazy, ktoré jej značne pomohli zistiť porušenie a umožnili jej ho ľahšie preukázať. BST je tiež uvedený v oznámení o výhradách ako dôležitý zdroj skutkových zistení, ku ktorým Komisia dospela. Príloha 14 odpovedi BST na žiadosť Komisie o informácie pomohla Komisii preukázať obsah mnohých stretnutí, ako podstatu obsahu zmlúv zo začiatku 90. rokov, obsah stretnutia, ktoré sa konalo vo Viedni a obsah dohody z Zürichu z 9. septembra 1997. BST bol jediný, kto Komisii predložil cenníky, ktoré dostal v okamihu uzatvárania zmlúv so svojimi konkurentmi. Vo svojom liste z 23. apríla 2003 sa BST neobmedzil na poskytnutie vecných údajov, ale v bode 4.3. ‚Obsah diskusií na neformálnych stretnutiach' skutočne poskytol Komisii dôležité dôkazy."

140 Komisia takisto uviedla, že ju žalobca po doručení oznámenia o výhradách informoval, že nespochybňuje vecnú správnosť skutkových zistení, na ktorých sú jej obvinenia založené (odôvodnenie č 392 napadnutého rozhodnutia).

141 Treba uviesť, že Amann, Gütermann a Zwicky bolo priznané 15 % zníženie sumy uloženej pokuty. V odôvodneniach č. 395 a 396 napadnutého rozhodnutia Komisia odôvodnila toto zníženie dvoma dôvodmi. Na jednej strane tieto dva podniky poskytli informácie, dokumenty a ďalšie dôkazy, ktoré vecne prispeli k preukázaniu existencie porušenia, pričom však zdôraznila, že informácie poskytnuté týmito podnikmi nebolo možné považovať za užitočné v porovnaní s informáciami poskytnutými žalobcom. Na druhej strane podstatným spôsobom nespochybňovali skutkové zistenia, na ktorých Komisia založila svoje tvrdenia.

142 Okrem toho v rámci posudzovania spolupráce poskytnutej členmi kartelu by bolo možné konštatovať len zjavne nesprávne posúdenie zo strany Komisie, pretože

Komisia disponuje širokou mierou voľnej úvahy pri hodnotení kvality a užitočnosti podnikom poskytnutej spolupráce, predovšetkým v porovnaní s prispeniami ostatných podnikov (rozsudok Súdneho dvora z 10. mája 2007, SGL Carbon/Komisia, C-328/05 P, Zb. s. I-3921, bod 88). Komisia však nemôže v rámci tohto posudzovania porušovať zásadu rovnosti zaobchádzania.

143 V duchu tejto judikatúry teda treba overiť, či Komisia mohla žalobcovi priznať zníženie sumy pokuty o 20 % na základe jeho spolupráce bez toho, aby tým porušila zásadu rovnosti zaobchádzania a prekročila mieru svojej voľnej úvahy.

144 V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že úvahy Komisie uvedené v odôvodnení č. 393 napadnutého rozhodnutia nevzbudzujú žiadne pochybnosti o veľkom význame spolupráce žalobcu v priebehu správneho konania. Najskôr táto spolupráca „značne" pomohla Komisii zistiť porušenie. Ďalej Komisia uznáva, že žalobca bol „dôležitým" zdrojom skutkových zistení, ku ktorým Komisia dospela, a že bol „jediný", kto Komisii predložil cenníky, ku ktorých výmene došlo na stretnutiach. Takéto dokumenty majú značnú dôležitosť na preukázanie porušenie, akým je porušenie v prejednávanej veci, ktoré spočívalo predovšetkým vo výmene citlivých informácií o cenníkoch/alebo cenách voči jednotlivým zákazníkom a v dohode o zvýšení cien/alebo cieľových cien. Nakoniec Komisia zdôraznila, že žalobca „sa neobmedzil" na poskytnutie vecných údajov, ale tiež poskytol Komisii „dôležité dôkazy".

145 Vysvetlenia Komisie s cieľom oslabiť význam spolupráce žalobcu, tak ako je opísaná v napadnutom rozhodnutí, nie sú presvedčivé. Dôvod, že Komisia už získala relatívne veľké množstvo informácií vďaka šetreniam a spolupráci Coats, totiž nemôže sám osebe zmenšiť dôležitosť úlohy žalobcu v priebehu správneho konania. Aj za predpokladu, ako tvrdí Komisia, že už bola upovedomená Coats o konaní viacerých stretnutí uvedených žalobcom, pravdou ostáva, ako to vyplýva z odôvodnení 131, 133, 135,

137, 139 a 146 napadnutého rozhodnutia, že žalobca je často citovaný ako zdroj, či dokonca jediný zdroj informácií o týchto stretnutiach.

146 V tomto ohľade sa Komisia vo svojich písomných podaniach snaží tiež minimalizovať spoluprácu žalobcu na vyšetrovaní tým, že tvrdí, že práve jej časté odkazy na cenníky vzbudzujú dojem, že často odkazuje na dokumenty žalobcu. Tieto časté odkazy na prílohu 14 predloženú žalobcom a jej výslovné uvedenie v odôvodnení 393 napadnutého rozhodnutia naproti tomu skôr naopak preukazujú dôležitosť, akú Komisia prikladala týmto dôkazom. Ako sa zdôraznilo v bode 144 vyššie, dôležitosť týchto dôkazov je o to zjavnejšia, že porušenie spočívalo v cenovom karteli.

147 Tvrdenie Komisie podľa ktorého bol prínos žalobcu vo veľkej časti dôsledkom jeho povinnosti predložiť dokumenty, ktoré od neho boli požadované v rámci riadnej žiadosti o informácie, sa musí tiež zamietnuť. Treba pripomenúť, že spolupráca pri vyšetrovaní, ktorá nepresiahne rámec povinností podniku podľa článku 11 ods. 4 a 5 nariadenia č. 17, neodôvodňuje zníženie pokuty (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. marca 1992, Solvay/Komisia, T-12/89, Zb. s. II-907, body 341 a 342). Takéto zníženie je naopak odôvodnené, keď podnik poskytol informácie, ktoré výrazne presahujú rámec informácií, ktoré Komisia môže požadovať na základe článku 11 nariadenia č. 17 (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, Cascades/Komisia, T-308/94, Zb. s. II-925, body 260 a 262, a z 9. júla 2003, Daesang a Sewon Europe/Komisia, T-230/00, Zb. s. II-2733, bod 137). V prejednávanej veci Komisia výslovne pripustila, že žalobca sa neobmedzil na poskytnutie vecných údajov, ale že skutočne poskytol dôležité dôkazy dotknutého porušenia.

148 V druhom rade Komisia pripomenula, že žalobca nespochybňoval vecnú správnosť skutkových okolností, na ktorých založila svoje obvinenia.

149 V treťom rade treba konštatovať, že spolupráce Amann, Gütermann a Zwicky boli kvalifikované ako neužitočné v porovnaní so spoluprácou žalobcu. Navyše tieto tri podniky „podstatným spôsobom“ nespochybňovali skutkové okolnosti.

150 Je nutné konštatovať, že napriek svojej väčšej snahe bol žalobca odmenený len o 5 % vyšším znížením pokuty, ako bolo zníženie priznané Amann, Gütermann a Zwicky, hoci tieto podniky počas správneho konania takéto úsilie nevynaložili. Tento rozdiel medzi znížením výšky pokuty priznaným žalobcovi a znížením pokút priznaným ostatným trom podnikom je bezdôvodne malý.

151 Z týchto dôvodov je potrebné uviesť, že zníženie pokuty o 20 % priznané žalobcovi na základe jeho spolupráce je nedostatočné a Komisia sa tak dopustila zjavne nesprávneho posúdenia.

152 Z toho vyplýva, že žalobný dôvod žalobcu založený na nesprávnom posúdení spolupráce sa musí prijať.

153 Za týchto okolností musí Všeobecný súd určiť primerané zníženie pokuty. Podľa článku 31 nariadenia č. 1/2003 má totiž Všeobecný súd neobmedzenú právomoc v zmysle článku 229 ES preskúmať rozhodnutia, v ktorých Komisia stanovila pokutu, a uloženú pokutu môže zrušiť, znížiť alebo zvýšiť. V rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci sa Všeobecný súd domnieva, že je potrebné priznať žalobcovi dodatočné zníženie pokuty o 10 % k už priznanému 20 % zníženiu. Treba teda uplatniť 30 % zníženie na sumu pokuty po uplatnení pravidla hornej hranice 10 %-ného obratu, teda 1,224 milióna eur, čo vedie k stanoveniu konečnej sumy uloženej pokuty na 856 800 eur.

3. *O návrhu na náhradu škody*

Tvrdenia účastníkov konania

154 Žalobca konštatuje, že Komisia omylom vyzradila vnútorné cenníky, ktoré jej boli predložené v rámci vyšetrovania týkajúceho sa kartelu na trhu s priemyselnými niťami v Beneluxe a Škandinávii. Žalobca sa domnieva, že mimozmluvnej zodpovednosti Európskeho spoločenstva sa možno dovolávať, ak sú splnené nasledujúce tri nevyhnutné podmienky.

155 Podľa žalobcu prvá z podmienok súvisiacich s uplatnením zodpovednosti, konkrétne existencia mimozmluvného pochybenia, je splnená. Táto podmienka totiž predpokladá, že dôjde k dostatočne závažnému porušeniu právnej normy, ktorá priznáva práva jednotlivcom, čo sa v prejednávanej veci stalo.

156 Po prvé, pravidlo, o ktorého porušenie ide, konkrétne povinnosť dôverného zaobchádzania podľa článku 287 ES a článku 28 nariadenia č. 1/2003, ako aj zásada ochrany legitímnej dôvery, priznávajú práva jednotlivcom.

157 Po druhé žalobca tvrdí, že takéto porušenie právneho pravidla je samo osebe dostatočne závažné. Toto pravidlo je totiž také nesporné a kogentné, že ponecháva dotknutej inštitúcií len veľmi obmedzenú rolu, respektíve žiadnu mieru voľnej úvahy.

158 Pre prípad potreby žalobca konkrétne analyzuje pochybenie s cieľom preukázať že je „závažné“. V prvom rade uvádza, že došlo k vyzradeniu obchodného tajomstva, ktoré nijako nesúvisí s dotknutým porušením (konkrétne ide o cenníky za roky 2002 a 2003 týkajúce sa Írska, Španielska a Talianska, a Spojených štátov) alebo ktoré je vo vzťahu k porušeniu irelevantné (konkrétne ide o cenníky týkajúce sa Holandska a Švédska, s výnimkou rokov 2000 a 2001). V druhom rade sa žalobca domnieva, že Komisia nemôže rozumne tvrdiť, že nevedela alebo nemohla vedieť, že išlo o extrémne citlivé a dôverné informácie o cenách. Žalobca v tomto ohľade odkazuje na bod 18 oznámenia Komisie o pravidlách prístupu k dokumentácii Komisie v prípadoch podľa článkov 81 a 82 Zmluvy o ES, článkov 53, 54 a 57 Zmluvy o EHP a nariadenia Rady (ES) č. 139/2004 (Ú. v. EÚ C 325, s. 7; Mim. vyd. 08/003, s. 40). Žalobca sa domnieva, že vo svojom liste z 18. apríla 2004 jasne uviedol, že uvedené informácie považuje za dôverné, čo bolo navyše potvrdené samotnou Komisiou v jej liste z 15. januára 2004. V treťom rade Komisia neprijala žiadne opatrenie na obmedzenie škody, ktorá bola žalobcovi spôsobená.

159 Žalobca tiež tvrdí, že vyzradené cenníky sa týkali tiež ďalších krajín, ktoré neboli predmetom stretnutí týkajúcich sa relevantného trhu, ako aj rokov 2002 a 2003, a že uvedené cenníky boli omnoho podrobnejšie a objemnejšie. Pokiaľ ide o tvrdenie Komisie, podľa ktorého uvedené cenníky mohli byť nedôverné, žalobca ich vyvracia. Hoci bol o to požiadaný, nikdy nesúhlasil s vyzradením svojej úplnej a podrobnej cenovej štruktúry svojim konkurentom. Navyše tvrdenie uvedené Komisiou, podľa ktorého mohla získať záväzné rozhodnutie poradcu audítora, je irelevantné, keďže je nesporné, že Komisia neuplatnila postup „Akzo“ a že z tohto dôvodu jeho práva a záujmy neboli nejako zohľadnené.

160 Pokiaľ ide o škodu, žalobca tvrdí, že spočíva jednak v ušlom zisku predstavujúcom rozdiel medzi príjmami, ktoré by dosiahol, ak by nedošlo k vyzradeniu týchto cenníkov, a príjmami, ktoré skutočne dosiahol, a jednak v štrukturálnych nákladoch súvisiacich s kompenzáciou zníženia obratu vyplývajúceho zo straty príjmov. Zdôrazňuje,

že jeho škoda sa síce zatiaľ neprejavila v plnom rozsahu, jej časť je však v súčasnosti vyčísliteľná a vyplýva zo straty jeho hlavného zákazníka, konkrétne VF Europe.

161 Podľa žalobcu je tiež nesporná príčinná súvislosť medzi škodou spôsobenou Komisiou a stratou jej hlavného zákazníka. American & Efird totiž poznal (priamo a prostredníctvom svojej dcérskej spoločnosti Bieze Stork) cenovú štruktúru žalobcu a na základe toho mohol dať VF Europe výhodnejšie ponuky ako žalobca. VF Europe potvrdil, že nikdy neposkytol ponuky žalobcu iným výrobcom nití, ako je napríklad American & Efird.

162 Komisia navrhuje zamietnuť tieto žalobné návrhy.

Posúdenie Všeobecným súdom

163 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že vznik mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva v zmysle článku 288 druhého odseku ES z dôvodu protiprávneho konania jeho inštitúcií je podmienený súčasným splnením niekoľkých podmienok, a to protiprávnosťou konania vytýkaného inštitúcii, existenciou škody a existenciou príčinnej súvislosti medzi uvádzaným konaním a údajnou škodou (rozsudok Súdneho dvora z 29. septembra 1982, Oleifici Mediterranei/EHS, 26/81, Zb. s. 3057, bod 16 a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. decembra 2005, Beamglow/Parlament a i., T-383/00, Zb. s. II-5459, bod 95).

164 Pokiaľ nie je jedna z troch podmienok vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva splnená, musia sa nároky na náhradu škody zamietnuť, a to bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ďalšie dve podmienky (rozsudok Súdneho dvora z 15. septembra 1994, KYDEP/Rada a Komisia, C-146/91, Zb. s. I-4199, bod 81, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. februára 2002, Förde-Reederei/Rada a Komisia, T-170/00,

Zb. s. II-515, bod 37), pričom súd Spoločenstva navyše nie je povinný sledovať určité poradie preskúmania (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 9. septembra 1999, Lucaccioni/Komisia, C-257/98 P, Zb. s. I-5251, bod 13).

165 V tomto ohľade je potrebné na úvod pripomenúť, že pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa existencie škody, táto škoda musí byť skutočná a určitá (rozsudok Súdu prvého stupňa z 2. júla 2003, Hameico Stuttgart a i./Rada a Komisia, T-99/98, Zb. s. II-2195, bod 67) ako aj vyčísliteľná (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 16. januára 1996, Candiotte/Rada, T-108/94, Zb. s. II-87, bod 54. Čisto hypotetická a neurčitá škoda naopak nezakladá právo na náhradu škody (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. júla 1997, Oleifici Italiani/Komisia, T-267/94, Zb. s. II-1239, body 72 a 73).

166 Ďalej, pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa príčinnej súvislosti, treba zdôrazniť, že Spoločenstvo sa môže považovať za zodpovedné len za škodu, ktorá dostatočne priamo vyplýva z protiprávneho konania príslušnej inštitúcie (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 4. októbra 1979, Dumortier a i./Rada, 64/76 a 113/76, 167/78 a 239/78, 27/79, 28/79 a 45/79, Zb. s. 3091, bod 21, rozsudky Súdu prvého stupňa z 13. februára 2003, Meyer/Komisia, T-333/01, Zb. s. II-117, bod 32, a z 27. novembra 2007, Pitsiorlas/Rada a BCE, T-3/00 a T-337/04, Zb. s. II-4779, bod 292). Dôkaz o tejto určitej a priamej príčinnej súvislosti medzi pochybením dotknutej inštitúcie a uvádzanou škodou musí predložiť žalobca (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 15. januára 1987, GAEC de la Ségaude/Rada a Komisia, 253/84, Zb. s. 123, bod 20, a z 30. januára 1992, Finsider a i./Komisia, C-363/88 a C-364/88, Zb. s. I-359, bod 25; rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. septembra 1998, Coldiretti a i./Rada a Komisia, T-149/96, Zb. s. II-3841, bod 101).

167 Nakoniec účastníkovi konania, ktorý namieta zodpovednosť Spoločenstva, prislúcha predložiť relevantné dôkazy o existencii alebo rozsahu škody, ktorú uplatňuje, a preukázať, že medzi touto škodou a predmetným konaním napadnutej inštitúcie existuje dostatočne jasná príčinná súvislosť (rozsudok Dumortier a i./Rada, už citovaný v bode 166 vyššie, bod 21, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 24. októbra 2000, Fresh Marine/Komisia, T-178/98, Zb. s. II-3331, bod 118).

168 V tomto ohľade, pokiaľ ide o určenie hodnoty ušlého zisku, a teda nevyhnutne hodnoty hypotetických hospodárskych transakcií, môže byť pre žalobcu zložité, respektíve nemožné, presne vyčísliť škodu, ktorú údajne utrpel. V takýchto prípadoch sa súd môže uspokojiť s odhadmi na základe priemerných štatistických hodnôt (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 27. januára 2000, Mulder a i./Rada a Komisia, C-104/89 a C-37/90, Zb. s. I-203, body 63 až 65). To však nijako nezbavuje žalobcu dôkazného bremena týkajúceho sa škody, ktorej náhrady sa dovoláva. Hoci totiž hodnota ušlého zisku nevyhnutne predstavuje hypotetický údaj, ktorý sa musí odhadnúť, keďže ho nemožno s istotou vypočítať, pravdou tiež naďalej ostáva, že údaje, z ktorých tento odhad vychádza, môže a v čo najväčšej možnej miere musí preukázať účastník konania, ktorý sa o ne opiera (uznesenie Súdu prvého stupňa z 29. augusta 2007, SELEX Sistemi Integrati/Komisia, T-186/05, neuverejnené v Zbierke, bod 27).

169 Práve v duchu tejto judikatúry treba skúmať, či možno uplatniť mimozmluvnú zodpovednosť Spoločenstva za to, že omylom došlo k vyzradeniu iných cenníkov žalobcu, ako sú tie, v súvislosti s ktorými sa vzdal dôverného zaobchádzania.

170 Na úvod treba konštatovať, že v prejednávanej veci nebola splnená minimálne jedna z podmienok uplatnenia mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva.

171 Pokiaľ ide o škodu uvádzanú žalobcom, treba uviesť, že podľa neho spočíva nielen v čistom znížení jeho príjmov v nadväznosti na stratu jeho hlavného zákazníka, ale aj v ďalších stratách príjmov, ktoré údajne utrpel každým dňom, ako aj v štrukturálnych nákladoch súvisiacich s kompenzáciou zníženia jeho obratu vyplývajúceho zo straty príjmov.

172 Na jednej strane, pokiaľ ide o „ďalšie straty príjmov“ a štrukturálne náklady, žalobca nepredložil dôkazy, ktoré by umožňovali stanoviť, či tieto zložky škody sú skutočné a určité.

173 V tomto ohľade jediný dôkaz predložený žalobcom predstavuje tabuľka, z ktorej vyplýva značné zníženie jeho obratu v období od mája 2003 do januára 2004, teda ešte pred vyzradením údajne dôverných informácií. Ak by teda aj došlo k škode, nemôže v žiadnom prípade zahŕňať stratu príjmov počas tohto obdobia.

174 Na druhej strane, pokiaľ ide o zníženie príjmov v dôsledku straty hlavného zákazníka, v prvom rade treba uviesť, že zmluva medzi ním a konkurentom žalobcu bola podpísaná len na obdobie dvoch rokov, konkrétne na roky 2005 a 2006. Nič preto žalobcovi nebránilo, aby počnúc rokom 2007 získal späť zákazníka, ktorého stratil. V dôsledku toho nemôže byť škoda považovaná za skutočnú a určitú za obdobie presahujúce roky 2005 a 2006.

175 Po druhé dôkazy predložené žalobcom na preukázanie skutočnosti jeho škody sú nejasné. Tabuľka uvedená v žalobe, ktorá slúži na preukázanie zníženia hrubej marže žalobcu vyplývajúcej zo straty jeho hlavného zákazníka, obsahuje údaje, ktorých skutočnosť nie je preukázaná žiadnym dôkazom. Výklad údajov uvedených v tabuľke je navyše obtiažny.

176 V každom prípade však nie je potrebné hlbšie skúmať otázku, či tento dôkaz predložený žalobcom po právnej stránke dostatočne preukazuje časť škody vyplývajúcej zo straty jeho zákazníka, aby bolo možné už teraz skúmať otázku príčinnej súvislosti medzi pochybením a údajnou škodou. Ak by sa totiž škoda vyplývajúca zo straty VF Europe v rokoch 2005 a 2006 aj považovala za preukázanú, nezdá sa, že by bola splnená podmienka priamej príčinnej súvislosti medzi touto skutočnosťou a pochybením Komisie.

177 Stratu hlavného zákazníka žalobcom možno totiž ľahko vysvetliť rozhodnutím skupiny VF Corporation USA centralizovať rozhodnutia o nákupe. Navyše treba konštatovať, že v liste z 2. marca 2005 adresovanom Komisii, teda po vyzradení cenníkov,

žalobca sám zdôraznil, že o zásobovaní a zadávaní objednávok už nerozhoduje VF Europe, ale VF Corporation USA. Ďalej uviedol, že zásobovanie jeho hlavného zákazníka je v plnom rozsahu zverené anglo-americkým podnikom.

178 Tvrdenie žalobcu uvedené v tomto liste, podľa ktorého spontánne ponúkol svojmu hlavnému zákazníkovi na konci roku 2004 10 % zľavu zo svojich cien od januára 2005 tiež potvrdzuje absenciu akejkoľvek príčinnej súvislosti medzi správaním vytýkaným Komisii a stratou uvedeného zákazníka. Ako totiž správne zdôrazňuje Komisia, ak by niektorý konkurent chcel ponúknuť nižšie ceny ako boli pôvodné ceny žalobcu, jeho ponuka by bola zreteľne nižšia. Prípadná znalosť cien žalobcu teda nemôže byť skutočným dôvodom straty jeho hlavného zákazníka.

179 Z toho vyplýva, že podmienka príčinnej súvislosti nie je splnená.

180 Z uvedených úvah vyplýva, že návrhy na náhradu škody je potrebné v celom rozsahu zamietnuť.

O trovách

181 Podľa článku 87 ods. 3 rokovacieho poriadku môže Súd prvého stupňa rozdeliť náhradu trov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania, ak účastníci konania mali úspech len v časti predmetu konania.

182 Vzhľadom na to, že sa žalobe čiastočne vyhovelo, spravodlivým posúdením okolností prípadu je rozhodnutie, že žalobca znáša 90 % svojich vlastných trov konania a je povinný nahradiť 90 % trov konania Komisie a Komisia znáša 10 % vlastných trov konania a je povinná nahradiť 10 % trov konania žalobcu.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (piata komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Suma pokuty uloženej Belgian Sewing Thread (BST) NV v článku 2 rozhodnutia Komisie K(2005) 3452 zo 14. septembra 2005 týkajúceho sa konania o uplatnení článku 81 [ES] a článku 53 Dohody EHP (vec COMP/38.337 — PO/Thread) sa stanovuje na 856 800eur.**

2. **V ostávajúcej časti sa žaloba o neplatnosť zrušuje.**

3. **Návrh na náhradu škody sa zamieta.**

4. BST znáša 90 % svojich trov konania a je povinný nahradiť 90 % trov konania vynaložených Európskou komisiou, Európska komisia znáša 10 % svojich trov konania a je povinná nahradiť 10 % trov konania vynaložených BST.

Vilaras Prek Ciucă

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 28. apríla 2010.

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu ..... II - 1386

1. Predmet sporu ..... II - 1386

2. Správne konanie ..... II - 1387

3. Napadnuté rozhodnutie ..... II - 1388

Vymedzenie relevantného trhu ..... II - 1388

Veľkosť a štruktúra relevantného trhu ..... II - 1389

Opis porušení ..... II - 1389

Výrok napadnutého rozhodnutia ..... II - 1390

4. Konanie a návrhy účastníkov konania ..... II - 1391

Právny stav ..... II - 1393

1. O návrhu na zrušenie článku 1 napadnutého rozhodnutia v časti týkajúcej sa žalobcu ..... II - 1393

Úvodné pripomienky ..... II - 1393

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 1394

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 1394

2. O návrhu na zrušenie článku 2 napadnutého rozhodnutia v časti týkajúcej sa žalobcu alebo subsidiárne na zníženie výšky pokuty ..... II - 1398

O žalobnom dôvode založenom na nesprávnej kvalifikácii porušenia ako „veľmi závažného“ ..... II - 1398

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 1398

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 1399

O žalobnom dôvode založenom na nesprávnom stanovení východiskovej sumy pokuty a sumy pokuty, ako aj na nesprávnom zaradení žalobcu do druhej kategórie .. II - 1401

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 1401

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 1404

— O výhrade založenej na nezohľadnení malej veľkosti relevantného trhu ..... II - 1404

— O výhrade založenej na údajne nesprávnom posúdení skutočnej hospodárskej schopnosti žalobcu poškodiť hospodársku súťaž ..... II - 1407

— O výhrade založenej na porušení zásady proporcionality z dôvodu uplatnenia zjavne príliš vysokej východiskovej sumy v porovnaní s východiskovými sumami uplatnenými na ostatné dotknuté podniky II - 1413

— O výhrade založenej na stanovení neprimeranej východiskovej sumy vzhľadom na ťažkú finančnú situáciu žalobcu ..... II - 1415

O žalobnom dôvode založenom na nesprávnom posúdení poľahčujúcich okolností II - 1416

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 1416

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 1418

O žalobnom dôvode založenom na nesprávnom posúdení spolupráce ..... II - 1425

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 1425

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 1426

3. O návrhu na náhradu škody ..... II - 1432

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 1432

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 1434

O trovách ..... II - 1438